

Vellets disposisjon. Ved salg av denne fikk man delvis dekket utgiftene ved verandaen. Veien ut til badet blev også utbedret. Alt lå således til rette for utviklingen av et harmonisk badeliv.

Man hadde imidlertid ikke regnet med «Budstikken». Den 30. juli 1924 leser man følgende redaksjonelle notis i selvsamme organ:

«La ikke Deres barn hvine og hyle fordi de bader. Der finnes badehus i Bærum hvorfra der om ettermiddagen hyles i timevis av ti à tolv barn til forferdelse for alle naboer.»

Dette gir «flere parselleiere på Blommenholm» blod på tann, og allerede 1. august står følgende å lese i «Asker og Bærums Budstikke»:

«Herr redaktør.

Vi må få lov til å sende Dem vår beste takk for Deres utmerkede artikkel om hvinende, hylende og hensynsløse badende. Vi skulde nesten tro det var skrevet om Homans bad på Blommenholm. Der hersker iallfall et meget lite teknelig badeliv som har forarget mange. De unge pikers og gutters foreldre skulde ta sig en tur ned. Rette vedkommende bør iallfall sørge for at det blir en mere sømmelig tone, når det først skal være et fellesbad. Som det nu er, er det ikke til noe renommé for stedet.»

Redaksjonen forsikrer derefter at den gjennem sin notis ikke hadde siktet til Blommenholms bad.

I et svar til «Budstikken» henviser Vellets formann «flere parselleiere» til badehuskomiteen, hvis navn er opslått på badet, og til badets faste opsynsmann. Han henstiller også til dem å ta sig en tur ut til Hukodden så de kan bli riktig ordentlig forarget, idet han protesterer mot at tonen på «Homan» er mindre teknelig enn ellers rundt fjorden.

Resultatet blev allikevel at spørsmålet blev «sak», og badehussaken var oppe til behandling på flere møter.

På generalforsamlingen i januar 1925 fant man ordningen med felles badetid for de to kjønn enklest og greiest, men, innrømmes det: «Den har jo også sine svake sider.»

Da man mente at delt badetid vilde bli vanskelig å gjennomføre og da meningene om spørsmålet også var delte, hadde styret ikke villet ta standpunkt i saken.

Det blev heller ikke noe resultat denne gang, men spørsmålet kom så op igjen på den ekstraordinære generalforsamling i mai 1925, og der blev det vanskelige problem bragt ut av verden ved en likeså enkel som nærliggende løsning: Badet blev etter forslag av Bielke delt i to avdelinger, en for damer og en for herrer. Samtidig blev det vedtatt å nekte leieboere adgang til badet.

Året etter, 1926, heter det i årsberetningen: «Forholdene ved badet har ifjor vært bra. Den foretatte deling vekker visstnok almindelig tilfredshet. Det er dog særlig på dame siden trangt om plassen.»

Fjorden sett fra Preståsen.

DEN NYERE TID 1926—1929

Som det vil fremgå av forrige avsnitt, var Vellets konsolidering nu gjennemført. Vellet bestod av en homogen sammenslutning av parselleiere hvis eiendommer var utgått fra gr. nr. 9, og det var bragt klarhet i linjene like overfor A/S Blommenholm. Vellet kjente sine plikter og var klar over sin begrensning. De gamle, til en viss grad illusoriske rettigheter var bragt ut av verden, og dermed også de misforståelser og den misnøie som har så lett for å opstå under uklare forhold.

Situasjonen lå altså godt til rette for de kommende styrer. Og det skulde også vise sig at Vellet med grosserer *Oscar Skottvedt* som formann gikk en rik utvikling i møte. Med sin mer enn platoniske kjærighet til Blommenholm og Bærum, sin levende interesse for arbeidet og en impulsiv og pågående energi, bragte han i sin fire-årige formannstid alle de gamle

Grosserer Oscar Skotvedt.

programsaker i havn. Kloakksaken og lysspørsmålet fant sin løsning, og en ordning i det tidligere omstridte reguleringsspørsmål blev også truffet. Medlemstallet øket ved at fruene kom med. Han hadde en viss evne til å kapre nyinnflytterne og gjøre dem interessert i Velle, og det ynglet av tiltak. Protokollen og arkivet taler sitt tydelige sprog her.

Skotvedt ble valgt til formann på generalforsamlingen i 1926 og fortsatte til 1950.

De øvrige styremedlemmer i 1926 var grosserer *P. Wærner*, varaformann, grosserer *L. Anfinsen*, kasserer, ingeniør *E. Graff* og disponent *E. Petterøe*.

I 1927 trådte Wærner og Graff ut og ble erstattet av direktør *William Knudsen* og ingeniør *Gustav Knudsen*.

På generalforsamlingen i 1928 forlot Anfinsen og Petterøe styret, og grosserer *A. Hanheide* og bokholder *Bonde Kittelsen* valgtes til nye styremedlemmer. I stedenfor ingeniør G. Knudsen, som opholdt sig utenlands, valgtes kjøpmann *A. Amble*.

I 1929 gikk direktør Knudsen ut, og skibsreder *Aug. Stephan-sen* blev styremedlem.

På generalforsamlingen i 1930 frasa Skotvedt sig gjenvalg tross mange opfordringer. I hans sted valgtes telegrafinspektør *E. Rasmussen* til formann, idet han tok det uttrykkelige forbhold at han bare ville stå ett år. Hanheide og Kittelsen gikk ut, og grosserer *Filip Agerup* og lektor *Thorleif Løken* blev valgt til nye medlemmer av styret.

Generalforsamlingen i 1926 hadde gitt styret i opdrag å opta spørsmålet om en samlet *reguleringsplan* for den usolgte del av Blommenholm.

Den 10. mars sendte styret følgende skrivelse til Bærums bygnings- og reguleringsvesen:

Undertegnede styre i «Blommenholms Vel» blev av Vellets siste generalforsamling gitt i opdrag å andra den ærede kommisjon om:
1. å utarbeide en fullstendig reguleringsplan for den av A/S Blommenholm tilhørende eiendom Blommenholm i Bærum, 2. å pålegge eiendommen de servitutter, som er nødvendige for å bevare strøket som et førsteklasses villastrøk. Eiendommen omfattet i allfall tidligere foruten g.nr. 9 b.nr. 1 Blommenholm tillike g.nr. 9 b.nr. 10 og g.nr. 7 b.nr. 3 Sandviksgrunnene.

Når parselleierne på Blommenholm anser det påtrengende nødvendig at der snarest blir utarbeidet og vedtatt en fullstendig reguleringsplan, og at eiendommen pålegges villaservitutter, er grunnene hertil følgende:

A/S Blommenholm har ved frasalg av parceller pålagt tomtene klausul om, at de ikke skal kunne utparselleres, at derpå kun må opføres én hovedbygning i to fulle etasjer — ikke høiere —, kvist og tårnparti. Og enn videre heter det i de utstedte skjøter at tomtene ikke må benyttes til noen bedrift, som medfører ulykker for nabøene og heller ikke til restaurasjon, forlystelsessted, landhandleri, bakeri etc.

Selskapet har derimot ikke pålagt hovedbølet lignende servitutter eller vedtatt at servituttene skal være gjensidige. Selskapet har derhos forbeholdt sig selv adgang til å lempe på de servitutter, som er pålagt de frasolgte tomter.

Videre skal opplyses, at der på selve Blommenholm gård og de foran nevnte to andre eiendommer fra gammel tid — etter skjøte fra overrettssakfører Halvorsen til advokat Rolf Jacobsen m. fl., tinglest 22. april 1898 — hefter den forpliktelse, at der på den del av desolgje eiendommer der er beliggende mellom jernbanelinjen og sjøen, ikke må anlegges eller drives verksted, fabrikk eller noen bedrift, oplag eller lignende, som kan genere ved røk, lukt, støy etc., likesom der heller ikke må ha offentlig forlystelsessted eller restaurasjons-

virksomhet — sanatorium eller pensjonat med mulig til sådant knyttet utskjenkningsrett heri ikke innbefattet. Samme forpliktelse vedtok også Halvorsen i skjøtet for sin gjenhavende del av g.nr. 9 b.nr. 4, visstnok det nuværende Sjøholmen.

Disse servitutter, der ikke inneholder nevneverdig annet enn hvad der følger av naboeiendomsloven og som f. eks. ikke forbyr opførelse av leiekaserner, er imidlertid helt utilstrekkelige til å oprettholde strøkets karakter som villastrøk. Servituttene gjelder også alene for strekningen mellom sjøen og jernbanelinjen, mens der på den betydeligste del av selskapets eiendom, som ligger nordenfor jernbanelinjen og hvorav størsteparten ennu er usolgt, overhodet ikke finnes noen servitutt. Her kan man således, om eiendommen går over til en spekulant, endog risikere å få fabrikkanlegg, restaurasjonsdrift og annen virksomhet, som er i strid med den karakter som strøket har fått ved den inntil nu stedfunne bebyggelse.

Vi bemerker ennvidere, at parselleierne på Blommenholm har kjøpt sine tomter og bebygget parsellene under den bestemte forutsetning, at eiendommen for all fremtid skulle oprettholdes som et førsteklasses villastrøk, og at det formentlig ikke alene for villaerne, men også for bygden vil bety et stort tap om dette vakre villastrøk skulle bli skjemmet eller forfusket.

Der har vært gjort henvendelse til hr. overrettssakfører Homan som eier av A/S Blommenholm om utarbeidelse av en fullstendig reguleringsplan, likesom han har vært anmodet om å pålegge hovedeiendommen villaservitutter, men uten resultat. Parselleierne har derfor ikke hatt annen utvei enn å anmode den ærede kommisjon og Bærums kommune om å ta saken i sine hender.

Vi vil være takknemlig for så snart vår henvendelse har vært behandlet, å erholde kommisjonens meddelelse om hvad der vil bli foretatt i sakens anledning.

Denne skrivelse blev forelagt kommisjonen den 28. juni, hvor det blev fattet følgende beslutning:

«Man besluttet å henvise til § 4 og § 5 i kgl. res. av 7. februar 1913 samt meddele at nye tomtesalg ikke vil tillates av den ikke regulerte del, medmindre samlet reguleringsplan foreligger.»

Skrivelsen, som er datert 6. juli 1926, er undertegnet av Bærums bygningschef.

Nu, i 1956, foreligger det formentlig en sådan samlet plan, eftersom utparselling av Preståsen er et faktum, og tomtesalg pågår.

*

Kloakksaken kom i forgrunnen meget tidlig i denne periode. Da Drammensveien våren 1926 skulde forsynes med nytt veidekke, benyttet styret anledningen til å purre på kommunen for å få lagt de deler av kloakken som vilde berøre Drammensveien.

Formannen hadde stadig konferanser med ingenør *Brøtmet*, som har innlagt sig store fortjenester av kloakksaken, og alle rede 10. juni forelå der gjennem Brøtmet omkostningsoverslag fra Bærums ingeniørvesen over tre kloakkledninger:

I. Fra renseanlegget ved Solvikbekken op under Drammensveien til kummen på Lages nuværende eiendom.

II. Sideledning fra denne kum vestover langs Drammensveiens nordside til og med Ole Olsens eiendom.

III. Hovedledning fra kummen nordover langs bekken til jernbanelinjen.

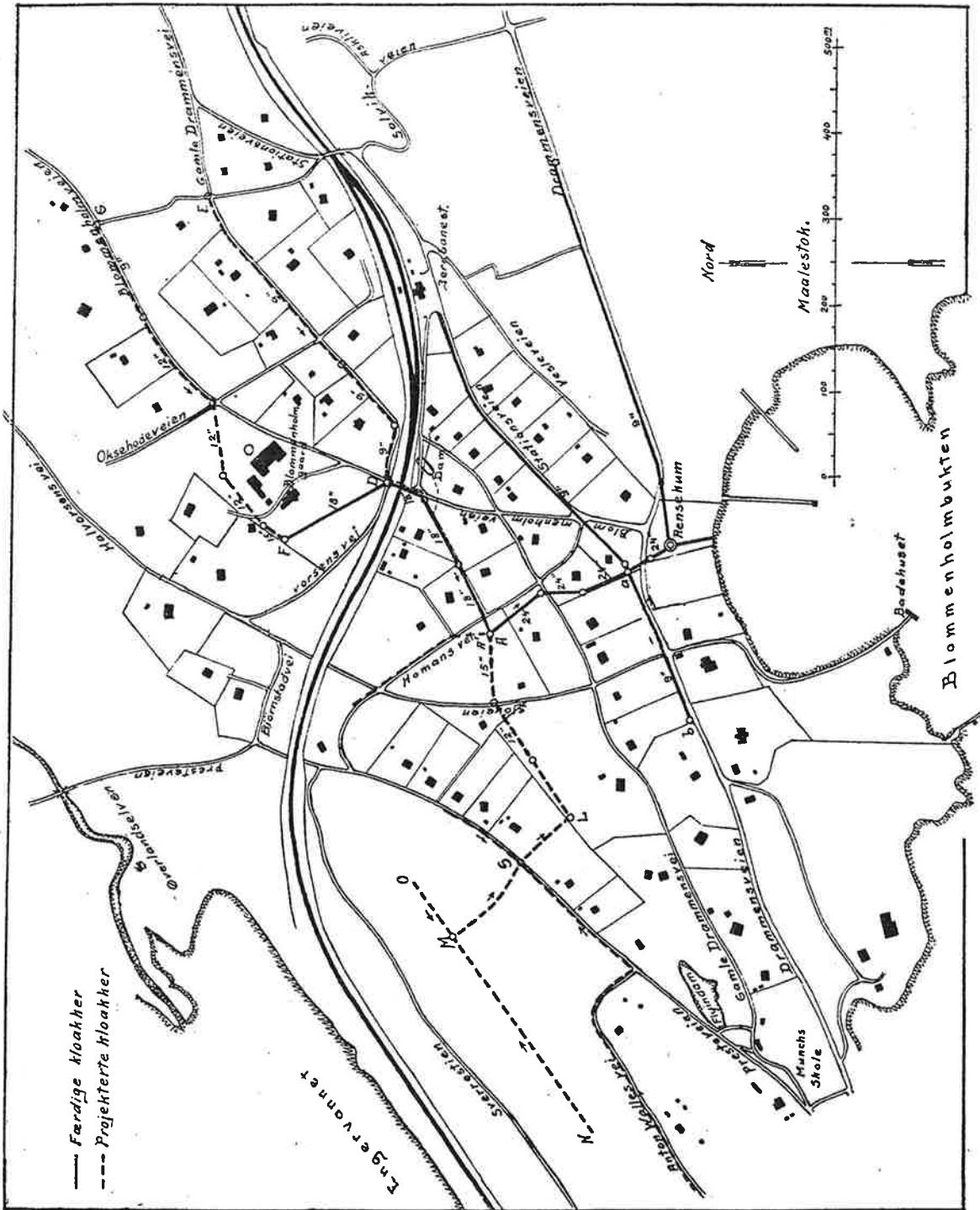
Disse overslag viste sig å være 25 % billigere enn overslagene fra året i forveien.

Formannskapet besluttet så i møte 16. september at ledning I skulde bevilges uten distriktsbidrag (overslag kr. 4000).

Ledning II innstillet formannskapet bevilget mot 50 % distriktsbidrag (overslag kr. 1900).

Ledning III blev også foreslått bevilget mot 50 % distriktsbidrag (overslag kr. 8000).

Men, tilføies det, saken vil ikke bli forelagt herredsstyret før distriktsbidraget er i orden.

Kart over Blommenholms kloakknett, utarbeidet 1930 av ingenier Kaare Brøtmel.

Ved ingeniør Brøtmets hjelp blev distriktsbidraget for ledning II (langs Drammensveien), bragt i orden allerede samme høst, og arbeidet satt i gang.

Det var således nu opnådd endel i retning av å få et kloakk-system for strøket. Det var efter tretten års arbeide omsider

lyktes å finne noen forståelse av denne saks betydning. Det var gått hull på byllen.

Og styret hvilte ikke. En avisnotis i mars 1927 meddelte at Bærums ingeniørutvalg vilde forsøke å skaffe arbeide til de arbeidsledige ved formidling gjennem vellene.

Denne anledning blev straks grepet for å få den gjenværende del av kloakkplanen gjennemført.

Vellet skriver til kommuneingeniøren 27. april og påpeker at den projekterte ledning III berører så få villaer at det vil bli umulig å få samlet et tilstrekkelig distriktsbidrag. Hvis derimot ledningen foruten over «Jordet» kan føres op under jernbanedemningen, over Blommenholm gård og videre langs Blommenholmveien til Skogstien og med sideledning langs Gamle Drammensvei til Skogstien, vilde man få ca. 30 villa- eiere interessert i kloakksystemet.

Denne plan blev, samtidig som man anmoder kommune- engeniøren om overslag, innsendt til Bærums formannskap.

Kommuneingeniøren fremla forslag i 2 alternativer, et med kryssing av jernbanelinjen ved stikkrenne, og et hvor klo- akken krysset jernbanelinjen i undergangen. På hosstående kart er det siste avmerket A-H-D-F-G samt D-E. Det blev kalkulert til kr. 40 700.

Da det viste sig at det var for stort løft å ta hele dette anlegg i en etappe, samlet styret sig om avsnittet A-H-D-F som i overslaget var beregnet å skulle koste kr. 12 000. Formann- skapet underrettes herom i skrivelse av 27. juni 1928, samtidig som det meddeles at det kan skaffes et distriktsbidrag på kr. 3000, og i skrivelse av 11. juli mobiliseres Helserådet til å ta affære.

Den 1. oktober 1929 stod så det store slag i Bærums her- redsstyre hvor Blommenholmkloakkens skjebne ble avgjort.

Et årelangt og utholdende arbeide fra Vellets side hadde om sider bragt et resultat.

Det vanskelige punkt under den kommunale behandling av saken var distriktsbidraget som stadig skulde utgjøre 50 %.

Det lyktes imidlertid i formannskapets møte 29. august å få dette redusert til 1/3. 3 representanter, ordføreren og 2 supplanter var fra Blommenholm. Allikevel var det sikkert et hell for sakens utfall at Vellets formann, hr. *Skotvedt*, var med under behandlingen både i formannskap og herredsstyre. Han kjente saken til bunns og talte varmt for å få den bragt i havn ved en så stor kommunal bevilgning at det lå innenfor mulighetens grenser å bringe distriktsbidraget i orden.

Dette fremgår også tydelig av hr. Skotvedts innlegg i herredsstyremøtet 1. oktober. Vi hitsetter referatet i «Budstikken»:

Oscar Skotvedt: «Den kloakkplan for Blommenholm som idag forelegges herredsstyret, er av gammel dato.

Allerede i 1915 — altså for fjorten lange år siden henvendte Vellet sig til en ekspert, for å få lagt planene til et kloakksystem for stedet.

De kommunale autoriteter fikk saken til utredning i 1916, og allerede i det år blev der av kommunen utarbeidet planer og overslag for anlegget.

På en generalforsamling i Vellet i 1917 blev det allerede uttalt beklagelse over at Bærums formannskap dengang forlangte 50 % distriktsbidrag til en sådan hovedkloakk, som det her handler sig om.

Bidraget kunde — selv dengang — ikke innsamles.

I 1920 blev der på ny gjort henvendelse til formannskapet angående kloakken. — Uten resultat.

De forhandlinger mellem Vellet og formannskapet, som idag foreligger til behandling, blev påbegynt i 1925, og der forelå detaljerte planer fra kommuneingeniøren av 18. april 1925 — stort sett de samme som nu.

Kommuneingeniøren skriver dengang:

"Det er etter mitt skjønn meget påkrevet å få bedret avløpsforholdene ved Blommenholm."

Også dengang strandet imidlertid saken på de 50 % distriktsbidrag.

Der blev dengang gjort energiske anstrengelser for å få innsamlet det krevde distriktsbidrag, men det lyktes dessverre ikke.

Så bevilget kommunen — i forståelse av anleggets betydning — den 16. september 1926 kr. 4 000 for kloakkens gjenreduksjon gjennem Drammensveien, og det uten noe som helst distriktsbidrag.

Der blev da samtidig satt op et renseanlegg mellom Drammensveien og sjøen, og kommunen gjorde dette, fordi man var opmerksom på at denne samlekloakk, som idag er oppe, måtte komme.

Renseanlegget av jernbetong med nødutløp og en 24 toms kloakkledning under Drammensveien står fullt ferdig til å motta det nye kloakktilløp.

Også i 1926 bevilget samtidig formannskapet fortsettelse av kloakken, men etter med distriktsbidrag av 50 %, og i

Ingeniør Kaare Brøtmestad.

1926—1927 forsøkte vi så atter å innsamle dette beløp, men også denne gang forgjeves.

Altså tre ganger i løpet av de siste 12 år har Vellet forgjeves forsøkt å innsamle de 50 % distriktsbidrag.

Det som gjør at denne sak ikke kan behandles helt på samme måte som et mindre kloakkanlegg av mere privat natur, er at hele anlegget er basert på å være en samlekloakk for hele Blommenholmdistriktet, og basert på fremtiden.

184 meter skal legges med 24 toms — altså 60 centimeter — brede rør, mens de neste ca. 650 meter skal legges med 18 toms = 45 centimeter brede rør.

Man kan jo ikke vente at de villaeiere, som nu straks får tilknytning til dette kloakkanlegg, skal være i den grad almeninteresserte at de skal betale 50 % bidrag, når det faktisk handler sig om et anlegg, som fullt ut er beregnet på hele distriktet og på fremtiden.

De nuværende villaeiere langs strøket kunde nok ha klart sig med femteparten av de dimensjoner, som her er foreslått.

Det er fullt berettiget når formannskapsflertallet har fulgt ingeniørkomiteen og rent undtagelsesvis er gått med på at 30 % distriktsbidrag her kan være nok.

At dette anlegg blir såvidt dyrt kommer også av at kloakken — for fremtidig å kunne komme til nytte for de nordenfor jernbanen liggende villaer — må gå en omvei og føres under jernbaneundergangen.

Ganske store distrikter vil med tiden komme til å utparselleres ytterligere på Blommenholm. Hele Birkelundsåsen rett over den foreslattede kloakks endepunkt er ikke bebygget ennå.

Likeledes vil den østre del av Sandviksåsen — eller Prest-

åsen som vi kaller den på Blommenholm — med tiden bli bebygget og kommer til å sogne til denne kloakk.

Kloakken er således et absolutt nødvendig ledd i Blommenholms ytterligere utparsellering — noe som også kommunen skulde ha den største interesse av. A/S Blommenholm får jo ikke solgt en tomt lenger før kloakkspørsmålet er bragt i orden.

Anlegget egner sig utmerket for vinterarbeide. Det blir ikke så lite sprenging her.

Av de 18 000 kroner der søkes bevilget, vil antagelig medgå ca. 6 000 kr. til rør og 12 000 kr. til de rene arbeidsutgifter.

Med hensyn til distriktsbidraget så kan jeg meddele herredsstyret at om bevilgningen blir vedtatt, vil de 6 000 kroner bli innbetalt så betids, at arbeidet kan begynne allerede i høst.

Fastsetter herredsstyret derimot 50 % bidrag, vil situasjonen bli nøyaktig som den har vært 3 ganger før, og ørkengangen vil begynne igjen. Bidraget vil absolutt ikke kunne skaffes.

Hele den del av Blommenholm som denne kloakk går gjennom, er i høieste grad vannsyk.

Jorder og haver står i flomtiden under vann, da 3 bekker går gjennem terrenget.

Kloakkanlegget er derfor i høieste grad påkrevet, og jeg tillater mig å henstille til herredsstyret å gå med på formannskapsflertallets forslag.»

*

Resultatet av herredsstyremøtet blev at kloakken som på kartet er betegnet med a-A-D-F, blev besluttet utført mot $\frac{1}{3}$ i distriktsbidrag.

Det er resultatet. Men som under de fleste behandlinger av kommunale saker, var det mange hindringer å overvinne før det forelå.

I formannskapet fremkom et utsettelsesforslag som falt med 6 mot 5 stemmer.

Rådmannen fant i sin påtegning ingen grunn til å «fravike almindelig praksis» (50 % distriktsbidrag), og mange brave folkekårne var jo også av samme mening.

Nu må man ikke tro at Vellestens styre hvilte på sine laurbær efter seieren. Allerede den 2. oktober er distriktsbidraget bragt i orden med følgende bidragsydere:

Arnt Amble	kr. 250.00
A/S Blommenholm	» 3 000.00
A/S Blommenholm, for Carlsens villa .	» 250.00
J. Botolfsen	» 250.00
Robert Fagelund	» 250.00
H. Horn	» 300.00
Ivar Jørstad	» 250.00
William Knudsen	» 250.00
Fru Hanna Kristiansen	» 250.00
Reinhardt Larsen	» 250.00
Thorleif Løken	» 250.00
Einar Rasmussen	» 250.00
Utlagt privat	» 200.00
Tilsammen	<u>kr. 6000.00</u>

Dessuten er der til senere betaling tegnet kr. 500.00, således at der blir kr. 300.00 til overs til et kloakkfond med senere utbygninger for øie.

Arbeidet blev så utført i løpet av vinteren 1929—30.

*

Som man vil huske fra tidligere avsnitt, lot *veibelysningen* på Blommenholm adskillig tilbake å ønske. Ansvaret var delt

mellem A/S Blommenholm og Velle, og flere av lampene befant sig på Ramstad og Solvik Vels område.

Fra 1. august 1925 hadde A/S Blommenholm overdratt sitt lysnett til Velle, men tariffene for de to nett var forskjellige, de to tendautomater slitt o. s. v.

Velle tok i styremøte 16. oktober 1926 saken op, fast bestemt på å bringe belysningen i orden.

Man besluttet å ta ondet ved roten og henvendte sig til en elektroingeniør forat han skulle gjennemgå de foreliggende to kontrakter med A/S Glommens Træsliberi, hr. Homans og Vellets.

Videre hadde han i opdrag å bringe på det rene om den nuværende ordning var fordelaktig for Velle, og om det ikke kunde oppnåes en mere effektiv veibelysning.

Med ingeniør Hoffmann som fagmann fulgte nu årelange forhandlinger.

Først tilbød Glommen sig å overta hele det samlede nett og holde det vedlike for kr. 25.00 pr. lampe pr. år (herfra undtatt lampepærer).

Denne pris blev nu etterhånden redusert til kr. 20.00 pr. lampe. Men da det på generalforsamlingen i 1927 ble meddelt at det fantes vel som betalte kr. 17.00 pr. lampe, blev det besluttet å overlate styret å forhandle videre med A/S Glommens Træsliberi, eventuelt med utvidelse av nettet for øie.

Styret nedsatte i den anledning et lysutvalg bestående av formannen Skotvedt og ingeniør Gustav Knudsen. Disse fikk også i opdrag å ordne forholdet til Solvik og Ramstad Vel med hensyn til lamper på Drammensveien og fra Stasjonskrysset mot Høvik.

Dette utvalg kom til det resultat at det blev for dyrt å la A/S Glommens Træsliberi overta vedlikeholdet av nettet mot en fast årlig pris pr. lampe, selv om selskapets siste tilbud av 28. mars 1927 lød på kr. 18.00 pr. lampe (tidligere kr. 25.00 og kr. 20.00), men for å få Homans nett modernisert, blev det dessuten forlangt kr. 1500.00 kontant.

Som Vellets økonomi lå an kunde ikke styret gå med på en sådan kontrakt.

Det blev allikevel tatt et ganske kraftig løft for å bedre belysningsforholdene. På Drammensveien blev det anbragt en ny lampe mellom Sandvika og Blommenholm. Fire gamle lamper på Drammensveien blev erstattet med fire nye hengelamper fra Sjøholmen til krysset ved Stasjonsveien. Videre kom det to nye lamper i Stasjonsveien, to i Sjøveien, en i Blommenholmveien og en i krysset Sjøveien—Halvorsens vei. Dertil kom en rekke flytninger av lamper.

Denne utvidelse og forandring av lysnettet er i sin helhet dekket av frivillige bidrag, og lampene blir Vellets eiendom. Dertil kommer at også strømavgiften for de tre store hengelamper på Drammensveien betales av d'herrer Mustad, Petterøe og Skotvedt, og strømavgiften for de ni lamper langs Presteveien fremdeles betales av A/S Blommenholm. De lampene på Ramstad og Solviks område som Vellet tidligere hadde holdt, blev dels nedlagt og dels flyttet over til Blommenholms veier.

På generalforsamlingen i 1928 blev det enstemmig fastslått at det å sørge for en god veibelysning var Vellets aller viktigste opgave. Hvis det var tale om å spare, måtte det sist av alt skje her.

Umiddelbart før den samme generalforsamling tilbyr så plutselig A/S Glommens Træsliberi å sløife den gamle kontrakt

med Vellet av 1915, som lød på en pris av 25 kr. pr. lampe inklusive vedlikehold.

I stedet skulde man da få en felleskontrakt for begge nett, efter hvilken Vellet skulde betale selve strømforbruket etter den til enhver tid gjeldende pris (kr. 11.50 pr. lampe på det tidspunkt) og for øvrig bekoste alt vedlikehold.

Efter denne oplysning fikk styret generalforsamlingens fullmakt til å opheve Vellets gamle kontrakt av 1915 og oprette ny kontrakt med Kykkelsrud.

Til å avslutte den nye kontrakt blev det igjen nedsatt et utvalg bestående av Skotvedt, W. Knudsen og Amble.

Det blev utover våren 1928 laget forslag og motforslag datert henholdsvis 9. februar, 30. april og 23. mai og den 8. juni blev den endelige kontrakt undertegnet av formannen.

Det hadde tatt tre år å bringe denne sak i havn, men så var kontrakten visstnok også den fordelaktigste lyskontrakt som noget Bærumsvel på den tid ennå hadde opnådd.

Kontraktens ordlyd er følgende:

Kontrakt

mellom Blommenholms Vel (Vellet) og A/S Glommens Træsliberi (Glommen) vedrørende veibelysning innen Vellets område.

§ 1.

Kontrakten av 1915 opheves.

§ 2.

Nærværende kontrakt omfatter følgende veilysanlegg:

a) De 15 lamper med master, ledninger og annet tilbehør som er anlagt av Glommen iflg. kontrakten av 1915, men avgiftsfritt stilles til Vellets disposisjon så lenge nærværende kontrakt er gjeldende.

b) Samtlige lamper m. v. som hittil har tilhørt A/S Blommenholm (Homan), og som nu er overdratt Vellet som dettes eiendom.

c) De lamper som Vellet selv hittil har anskaffet og som det senere måtte komme til å anskaffe. Disse forblir likeledes Vellets eiendom.

§ 5.

Vellet inngår som konsument hos Glommen for det hele herom-handledede anlegg (f. t. ca. 80 lamper) og betaler lampenes strøm-forbruk etter den til enhver tid gjeldende fastpristariff (vippetariff f. t. kr. 200.00 pr. 1000 watt pr. år). Forbrukets størrelse bestemmes ved leilighetsvis måling i uttakspunktene (tendautomatene). Ved disse målinger skal Vellet ha anledning til å la sig representere.

Enhver forandring av lampestørrelser skal anmeldes til Glommen.

Vellet plikter å passe lampenes tending og slukning, således at unødig elektrisitetsforbruk ikke finner sted.

§ 4.

Veilysanleggets vedlikehold så vel som eventuelle forandringer og utvidelser påhviler Vellet og utføres av Glommen for Vellets regning etter bestilling i hvert enkelt tilfelle. Det daglige tilsyn, skiftning av lamper og sikringer etc., kan dog utføres av Vellet selv.

Hvor hensynet til driften eller til den offentlige sikkerhet måtte kreve det, har Glommen adgang til å iverksette nødvendige reparasjoner for Vellets regning uten å avvente bestilling. Melding herom skal dog tilstilles Vellet snarest mulig.

Glommen beregner alle arbeider med selvkostende, d. v. s. netto utlegg til materiell, arbeidslønn m. v. med tillegg for administrasjon (f. t. 10 %).

§ 5.

Glommen stiller sine masterekker til Vellets fri disposisjon for anbringelse av ledninger, lamper m. v. i den utstrekning Glommen finner at dette kan skje uten gene for sin egen elektrisitetsfordeling.

Ved inntredende behov kan Glommen ta Vellet tilhørende master i bruk for sin egen fordeling kun mot plikt til så lenge dette skjer å bekoste vedlikeholdet av disse master.

Vellet sikrer Glommen rett til fremtidig nødvendig rydning eller kvistning av trær, efter samråd med Vellet og vedkommende grunneier, således at samtlige tråder i veilysledningens trase kan henge fritt og sikkert.

§ 6.

I tilfelle tvist om kontraktens rette forståelse eller overholdelse avgjøres denne ved skjønn av to uinteresserte menn, hvorav partene opnevner hver sin. Kommer ikke disse til enighet, opnevnes av sorenskriveren i Aker en opmann, som da har den avgjørende stemme og hvis avgjørelse ikke kan appelleres. Opmannen skal være uinteressert, sakkyndig og ikke bosatt i Bærum.

§ 7.

Nærværende kontrakt trer i kraft 1. januar 1928 og gjelder inntil den med minst ett års varsel er op sagt fra en av partenes side. Opsigelse kan dog kun skje pr. 1. juli.

Kontrakten er utferdiget i to likelydende eksemplarer, et for hver av partene.

Blommenholm den 8. juni 1928.

Vinderen den 25. mai 1928.

Blommenholms Vel,
Oscar Skotvedt,
f. t. formann.

p. p. Aktieselskabet
Glommens Træsliberi,
Gunnar Parmann.

*

At det styre som valgtes i 1926, kastet sine øine på love nes § 1 og foreslo en forandring som muliggjorde et større medlemstall, er ikke mer enn man måtte vente. Den fore slatte forandring blev i cirkulære sendt medlemmene. Videre blev den i annonse inntatt i «Budstikken» og kom til behand ling på generalforsamlingen 5. februar 1927.

Efter forslaget skulde § 1 lyde slik:

Foreningen som består av:

1. Eiere av parseller solgt av A/S Blommenholm.
2. Eiere av tidligere av Blommenholm gård (gr. nr. 9) utskilte parseller.
3. Parselleiernes ektefeller og myndige, hjemmehørende barn.
4. Leieboere hos disse parselleiere,

har til formål å vareta felles interesser i den utstrekning som

generalforsamling og styre bestemmer og de forhåndenværende midler måtte tillate.

Forslaget blev enstemmig vedtatt av generalforsamlingen. Dog blev det pålagt medlemsberettigede eiere av tidligere av Blommenholm gård utskilte parseller å pålegge sin eiendom servitutt om at parselleieren plikter å være medlem av Vell. Etter dette var medlemstallet økt med 10 medlemmer.

Medlemstallet steg etter denne beslutning raskt.

Det var særlig fruene som ved å tegne sig som medlemmer av Vell bidrog til å øke medlemstallet.

I 1924 hadde vell 71 medlemmer med en kontingent på 1570 kr., i 1925 76 medlemmer med en kontingent av 1500 kr., i 1926 81 medlemmer med en kontingent på 1610 kr., i 1927 90 medlemmer med en medlemskontingent på 1820 kr., og endelig i 1928 119 medlemmer med 2260 kr. i kontingent. I 1929 var tallene de samme som i 1928.

Det var på dette tidspunkt (1928) bare tre huseiere som stod utenfor Vell, og ingen av disse var pliktig til å være medlem.

Interessen for Vells anlegg øker og gir sig utslag i større aktivitet fra medlemmenes side.

På generalforsamlingen i 1927 var det 35 medlemmer til stede, i 1928 møtte hele 75 medlemmer.

Havnen med badehuset, båthuset, bryggearrangementet og det øvrige tilbehør skaffet styret adskillig arbeide i denne periode.

Den 18. mai 1927 brente båthuset ned. Det var assurert for 3600 kr. Denne sum blev av husets eier, A/S Blommenholm, straks stillet til disposisjon for Vell, og det blev bevilget yderligere 1400 kr. for at vaktmesterboligen kunde bygges som vinterbolig. Senere fikk man ennå 100 kr.

Flyvebilledet av Blommenholm.

Optatt 1935 for Bærumss reguleringsvesen.

Med de tidligere formenn telegrafinspektør Rasmussen og bankkasserer Rasmussen som byggekomité blev det nye båthus stort og rummelig med søileveranda mot sjøen. Kranselaget holdtes 21. april 1928, og båthuset blev overtatt i forbindelse med en midtsommerfest den 30. juni samme år.

Med det økede medlemstall tiltok også båtenes antall. Bryggeplassen blev snart for liten, og det måtte utvidelser til.

Den tidligere solflåte, som sammen med det opsatte barnebad skrev sig fra Skotvedts flytende badehus og var forært Velle av ham, blev delt, og delene benyttet til å forlenge bryggen.

Senere, i 1929 og 30, blev det utarbeidet faste regler for benyttelse av båtplassene ved herrene *Amble* og *Agerup*, som her gjorde et utmerket oprydningsarbeide og derved lettet vanskelighetene for senere havnechefer.

Veien til badehuset blev gjentagne ganger utbedret. Det blev plasert benker på stranden, og ny flaggstang blev reist.

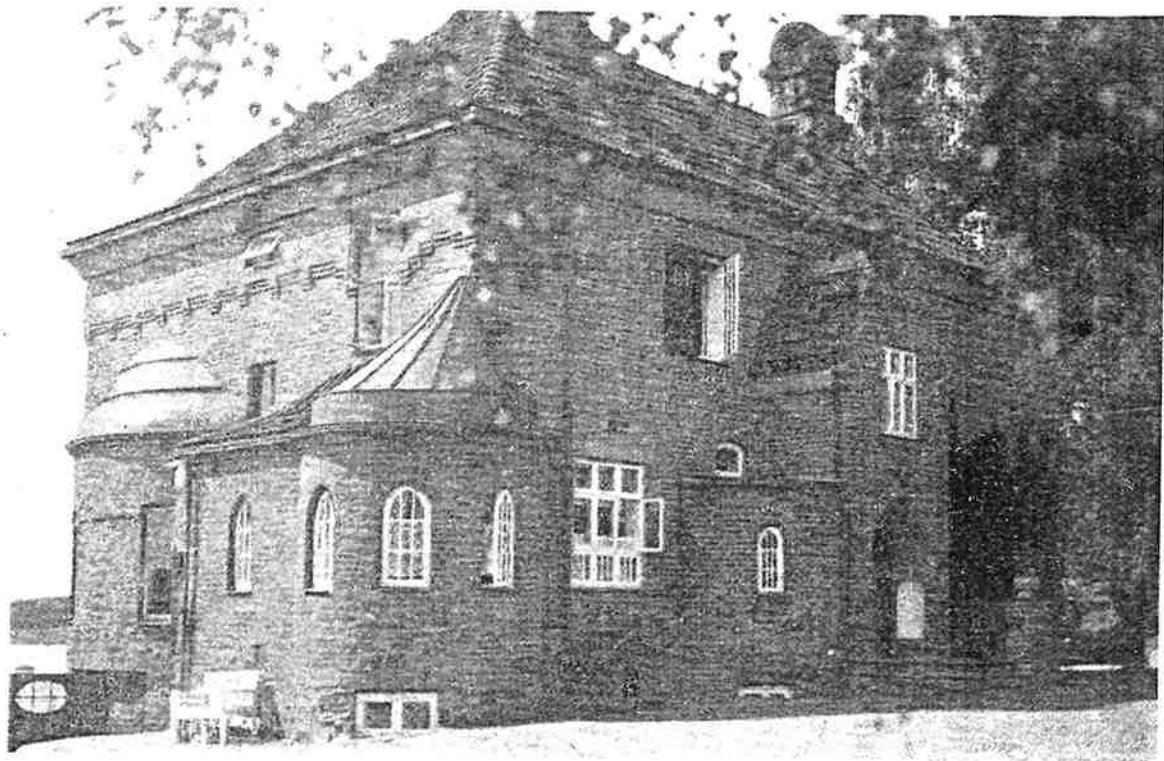
Med hensyn til leieboeres adgang til badet vedtok generalforsamlingen i 1927 at leieboere har adgang til badet i følgende tilfeller:

1. Leieboere som leier hele parselleierenes hus.
2. Leieboere i hus, hvor parselleierne fraskriver sig retten til å benytte badehuset for sig og sin familie, da hvert hus bare har én baderett.

I hvert tilfelle må leieboeren være medlem av Velle og betale full kontingent.

På samme generalforsamling vedtok man mot 7 stemmer med hensyn til båtoplak eller båtplass for leieboere:

Leieboere som ønsker båtoplak eller båtfeste ved Blommenholm bad, er forpliktet til å være medlemmer av Velle med halv kontingent, for tiden kr. 10.00 pr. år.

Disponent Elias Petterøes «Borgen».

De 7 som stemte imot, voterte for hel kontingent.

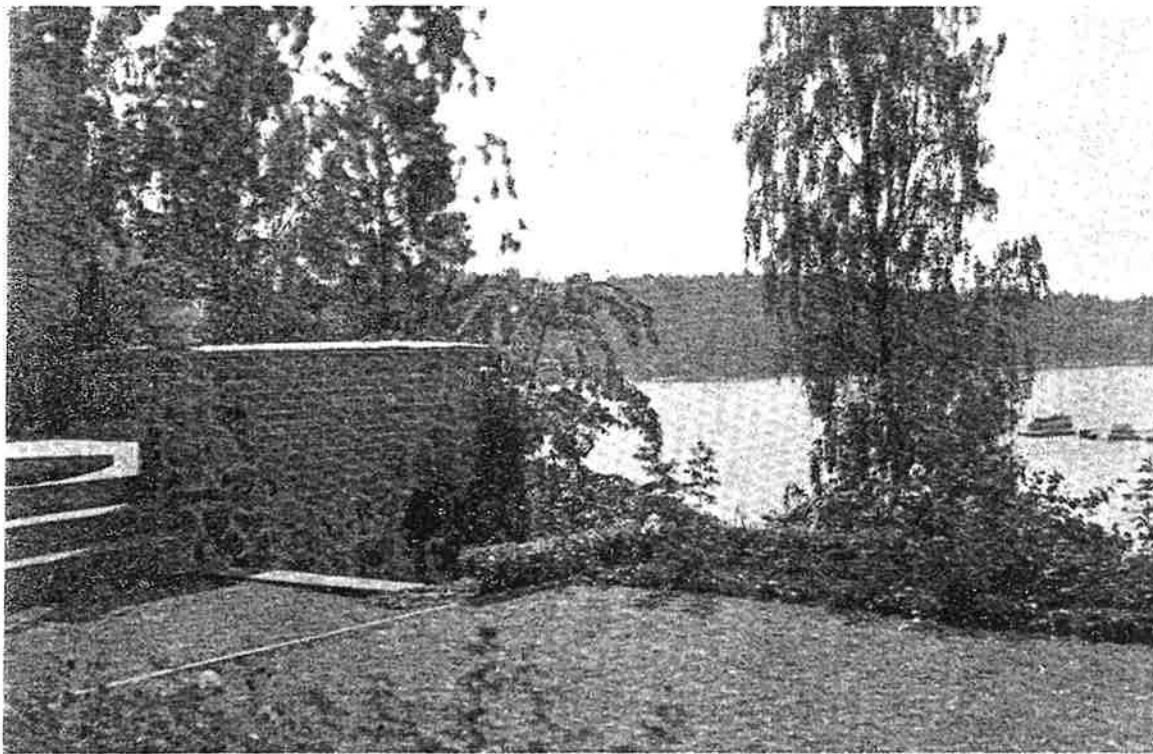
Videre blev det ansatt vaktmester ved badet, uten lønn, men med fri bolig. Vellet står ikke som arbeidsgiver, og er dermed frittatt for alle forpliktelser som sådan (trygdekasse o.s.v.).

Kontrakten blev formet som et leieforhold med anledning til opsigelse for hver av partene innen 31. mars, og fraflytning påfølgende 30. april.

Instruks blev utarbeidet og undertegnet av begge parter. Den går ut på at vaktmesteren fører tilsyn med badehuset og dets omgivelser, holder badehus og båthus rent, holder det ryddig på badeområdet og for øvrig oprettholder tukt og orden på stedet.

Derimot hører arbeide for de enkelte båteiere ikke med til hans plikter og må godtgjøres av disse.

Efter forslag av A/S Blommenholm blev det pålagt en avgift for båtoplak, kr. 10.00 for motorbåter og kr. 5.00 for robåter.

Detalj fra «Borgens» have.

Inntekten herav skulde tilfalle Velle.

Enkelte medlemmer protesterte mot denne avgift. Men den almindelige opfatning var at parselleierne ingen rett hadde til båtoplak, bare til båtfeste, og at det var bedre å betale den lille avgift enn å risikere et kategorisk forbud mot båtoplak på A/S Blommenholms strandtomt.

På initiativ av disponent *Myhre* ble det arbeidet for å få en skibakke i Birkelunden. Det ble opnådd tillatelse av A/S Blommenholm til å hugge en del trær i bakken, og en «kul» ble foreslått sprengt vekk. Bakken viste sig dog i vinteren 1927 til 1928 fullt brukbar uten sprengning.

På stasjonen ble det i 1926 hengt opp et stort kart over Blommenholmområdet. De enkelte parseller var her avmerket. Samtidig ble det hengt opp tavler med trykt fortegnelse over eierne. Senere er det anskaffet og opphengt en annonsetavle på stasjonen til bruk for Velle.

Spørsmålet om regelmessig søppelavhenting hos parsell-eierne var også i denne periode oppe til behandling uten at det førte til noget resultat. Med hensyn til søppelfylling ved veien til badet, blev det forbudt å henlegge søppel her i sommersesongen, mellem 15. mai og 15. september. Plakater herom blev opslått ved Badehusveien.

Bærumstelenonen er som bekjent meget lite populær. Fellesrådet for vel-foreningene hadde den såkalte telefonsak til behandling i årene fra 1926 og utover. Kasserer T. Rasmussen representerte Blommenholms Vel i denne sak, og det blev også etterhvert oppnådd enkelte forbedringer, bare ikke den ene ettertraktede: å oppnå tilknytning til den automatiske Oslo-telefon.

Stasjonsområdet hadde i mange år vært mindre pent. Våren 1928 besluttet man å slå et slag for å forbedre forholdene omkring stasjonen ved å få i stand et haveanlegg.

Det ble innledet forhandlinger med jernbanen, og Vellets medlem, hr. *Clarin Mustad*, lovet Vellet et årlig bidrag på 200 kr. for å bedre på Vellets finanser.

Jernbanen kunde ikke yde noe kontant bidrag til arbeidet, men lovet å være behjelplig med gjødsel og tilsåning av plennene. Videre samtykket jernbanens vedkommende i å overta vedlikeholdet av hele anlegget, når det var ferdig. Man hadde oprinnelig tenkt også å ta med skråningen ned mot stasjonen, men dette arbeide blev stillet i bero den gang da velbidragene ble nedsatt, og er senere heller ikke kommet til utførelse.

Et havearrangement av sommerblomster nede ved det nye båthus blev derimot fullført, mens planer om å plantet bjerketresalleer langs Blommenholmveien og Sjøveien også måtte stilles i bero av økonomiske grunner.

Mens Vellets styre strevet som hardest med å forskjonne stasjonens omgivelser ved hjelp av beplantninger, blev plattformen forskjønnet med svære, sterkt øienfallende reklameskilter.

Styret skrev da sommeren 1929 til Norges Statsbaner og påtalte dette. Det blev lovet at skiltene skulle fjernes såsnart kontraktiden med de averterende firmaer utløp, og at det ikke skal bli plasert flere reklameskilter på plattformen på Blommenholm stasjon.

Forslag til husnummerering blev også utarbeidet i denne periode. Det begynte i 1929 med at Aug. Stephansen utarbeidet nummere for Stasjonsveien fra Ramstad til Syvertsen og Gamle Drammensvei fra Ramstaddelet til Jernbaneundergangen. Nummereringen av de øvrige veier blev overlatt herrene Filip Agerup og Thorleif Løken. Samtidig blev den nye vei mellom Halvorsens vei og Sjøveien foreslått kalt Biørnstadveien.

Forslaget til nummerering blev utlagt til gjennemgåelse på generalforsamlingen i 1930, og senere approbert av kommunen.

I 1930 hadde man spørsmålet om vannledningsnettet oppe til drøftelse. Rørene tilhører dels A/S Blommenholm og dels de enkelte parselleiere. Kommunens vannvesen utbedrer feil på rørene og sender regning til eierne. Man drøftet muligheten av å få kommunen til å overta hele vannledningsnettet, men blev enig om foreløbig å stille saken i bero, men ha sin opmerksomhet henvendt på forholdet.

Samtlige lysstolper blev forsynt med nummerskilter, også i 1930.

Videre uttalte man sig mot håndverkslovens innførelse i Bærum, og mot Bærumsbansens forlengelse.

Langt større blest blev det imidlertid om Vellets stilling til bilruten Oslo—Strand—Sandvika.

Fylkesveistyret hadde nektet konsesjon på ruten fra 1. mai 1929, og rutens eier hadde anmodet vellene om støtte.

I motsetning til de øvrige vel langs Drammensveien uttalte Blommenholms Vel sig for en sløifning av ruten, og tilskrev Akershus Fylkes veistyre og Norges Statsbaner herom. På generalforsamlingen i 1929 blev styrets standpunkt opprett-holdt. Hr. Skotvedt forteller nærmere om denne saks videre forløp under artikkelen «Formennene har ordet».

I denne periode stod Vellet alene om veivedlikeholdet, idet A/S Blommenholm hadde besluttet å ophøre med sitt tidligere vedlikehold.

Allerede i 1926 viste det sig at broen ved Gunnerusdammen var falleferdig. A/S Blommenholm stillet det nødvendige tømmer til disposisjon, og man gikk i gang med arbeidet som kom på 500 kroner. Arbeidet blev særdeles solid utført, og det blev spådd at broen vilde stå i årtier (den blev fjernet i 1935). Man besluttet å søke kommunen om ekstraordinært bidrag til dette arbeide, men det blev avslått til tross for at man fant avslaget uforståelig og sendte en protestskrivelse herom.

Ellers var det veien til badet som hadde særlig krav på opmerksomhet i de første år av denne periode. Den blev utbedret flere ganger.

På generalforsamlingen i 1926 kom det klage fra flere hold om dårlige veier.

Formannen bad medlemmene vise resignasjon like overfor veiene foreløbig, da det var helt u gjørlig for Vellet å holde dem i stand uten bidrag fra Homan og kommunen. Efter en

lengere debatt blev det besluttet å anmode kommunen om å overta veivedlikeholdet. Dette blev gjort i følgende skrivelse av 9. februar 1927:

I Blommenholms Vels siste generalforsamling var der sterkt klage over hvordan *veiene i Blommenholms distrikt blir vedlikeholdt*:

Forholdet er jo det, at *eieren av A/S Blommenholm* — ingenør C. H. Homan — for noen år siden har ophørt med å yde ethvert bidrag til veibelysning, veivedlikehold etc.

Vi har ved advokat Helmer latt undersøke A/S Blommenholms juridiske plikt til å vedlikeholde veiene her; men det fremgår av advokatens betenkning at A/S Blommenholm ingen plikt til vedlikehold har.

Vellet makter på ingen som helst måtte å holde sitt utstrakte veinett i orden. Alt i alt har vi innen området ikke mindre enn 5 — fem — kilometer vei, og det er jo helt forklarlig at Vellet på ingen måte — hverken økonomisk eller i praksis — kan makte å overta vedlikeholdet av et i den grad utstrakt veinett. En vel-forening egner sig jo slett ikke hertil, og disponerer heller ikke over de fornødne redskaper og materiell til veivedlikehold.

Hertil kommer også *kommunens forhold til veiene innen Vellets område*.

Gamle Drammensvei er jo en eldgammel ferdelsvei, som går gjennem en strekning av ca. $1\frac{1}{2}$ kilometer på Vellets område. Også denne gamle hovedvei må Vellet vedlikeholde!

Likaledes må Vellet vedlikeholde *Presteveien*, som for 70 år siden blev anlagt av kommunen som kjørevei for presten fra Sandviken til Haslum kirke.

Man korresponderte for noen år siden med kommuneingeniøren om kommunens overtagelse av veivedlikeholdet i allfall av disse 2 veier; men svaret var at disse 2 veier var nedlagt som offentlige veier, og at kommunen ikke kunde vedlikeholde dem; derimot var veibanen kommunens!

Når man nu betenker at der langs Gamle Drammensvei bor 30 og langs Presteveien 9 villa-eiere og gode skatteborgere, skulde det synes at forholdet er helt meningsløst. Man skulde tro at det vilde være riktigere av kommunen først og fremst å sørge for at veiene i de tett

bebygde strøk blir godt vedlikeholdt, enn at man, som i den senere tid så ofte er gjort, anlegger veier på ubebygde steder, hvor man bare har en mulighet for en eventuell fremtidig bebyggelse.

Vellet tillater sig å andra Formannskapet om at veiene og disse vedlikehold innenfor Blommenholm-distrikts område blir overtatt av kommunen. Som det nu er, går det ikke lengre, og man risikerer at villa-eierne — når veiene ikke kan bringes i orden — går trett og fraflytter stedet til stor skade for distriktet og Bærums kommune.

Blommenholm skulde dog være et av de aller beste villastrøk innen Bærum. Dette distrikt yder utvilsomt en forholdsvis betydelig andel av de kommunale skatter og avgifter, og det er da ikke for meget forlangt at distrikts berettigede krav om at kommunen bør overta veivedlikeholdet imøtekommes.

Ærbødigst
for Blommenholms Vel
Oscar Skotvedt.

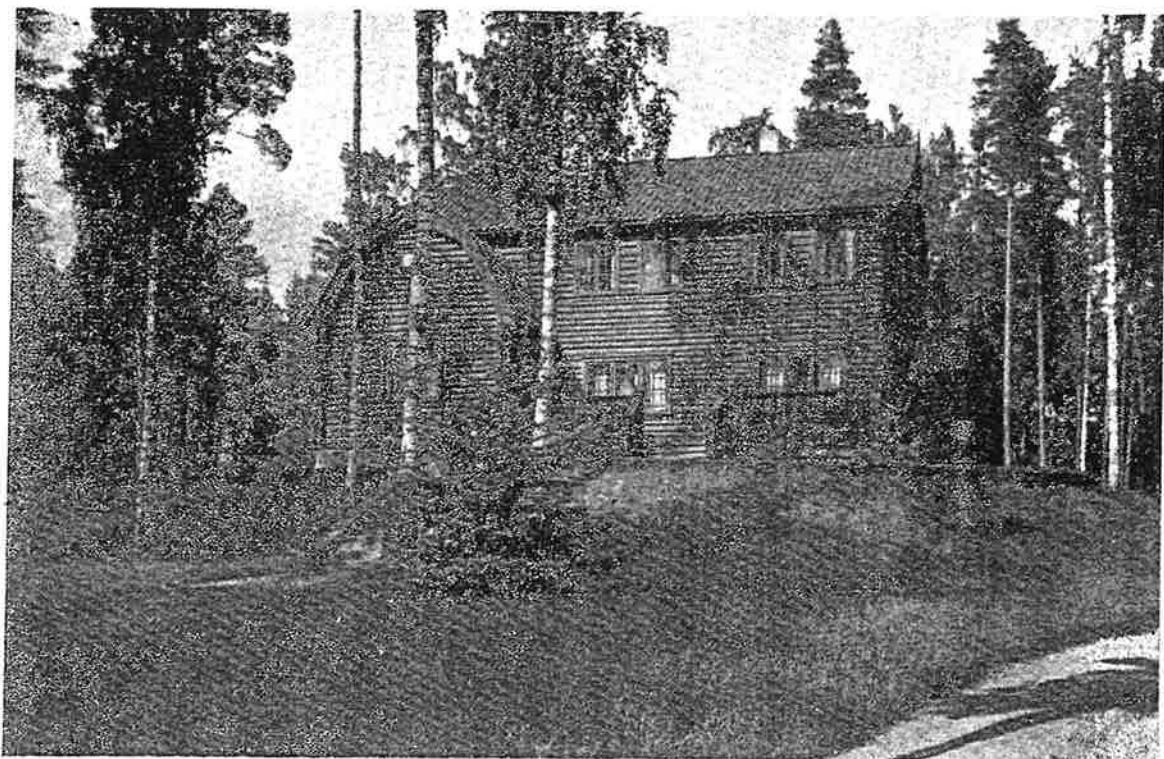
Formannskapet avslår enstemmig andragendet «av hensyn til konsekvensene». Ingeniørutvalgets uttalelse hitsettes:

Det er riktig som Blommenholms Vel anfører, at der innen Vellets område er ca. 5 km vei utenom de offentlige veier — Drammensveien og Stasjonsveien. Av disse 5 km er dog over 1 km veier som kun rent undtagelsesvis blir trafikert av kjørende.

Det er også så at den veilengde Blommenholms Vel har å holde, er større enn for de fleste andre velforeninger, idet det kun er Vestre Stabekk Vel som har et større veinett.

Med hensyn til Vellets anførsler om Gamle Drammensvei og Presteveien, så mener jeg at disse veiers oprinnelse og anvendelse i eldre tid ikke har synderlig med dette spørsmål å gjøre. Førstnevnte er avløst av den nye Drammensvei og Stasjonsveien og er nu kun av mere lokal karakter, og Presteveiens oprinnelige offentlige opgave er jo forlengst ophørt.

Blommenholms Vels andragende om kommunens overtagelse av det hele veivedlikehold innen Vellet vil — om det kunde imøtekommes — munne ut i en prinsipiell forandring med hensyn til de lokale veinett i bygden. For det er selvsagt utelukket at dette kunde etableres slik bare for et enkelt vel.

Grosserer Anfinsens «Ingerlien».

Det er visstnok den almindelige opfatning at vellene har utført et utmerket arbeide og spart kommunen for mange og store utgifter. Det arbeide som presteres med hensyn til veivedlikehold er dog, efter hvad jeg har kunnet se, uhyre varierende innen de forskjellige vel. Enkelte vel har maktet å holde sine veier i en påskjønnelsesverdig forfatning. Innen andre er det meget middelmådig, og der finnes også de vel som overhodet ikke befatter sig med å vedlikeholde sine veier.

Man har også eksempler på at veier, som er bekostet istandsatt ved store kommunale bevilgninger, overlates nesten til sig selv og litt efter litt sorfaller, slik at man nok kan bruke uttrykket å spare på skillingen og la daleren gå.

«Som det nu er, går det ikke lenger,» sier Vellet, og det ligger i virkeligheten i nærværende henvendelse en erkjennelse av at i allfall dette Vel ikke føler sig oppgaven med veiholdet mektig.

Og når man erindrer sig den kolossale forandring i trafikkforholdene som biltrafikken i de senere år har hitført, er dette nokså forklarlig.

Samfundsmessig sett er det sikkert en dårlig økonomi å spare på veivedlikeholdet så veiene blir dårlige. Slitet på nutidens kostbare

transportredskaper og de økede transportomkostninger representerer ganske sikkert større kapitaler enn besparelsen på veiholdet.

Det er derfor etter min mening adskillig som taler for at kommunen overtar vedlikehold av vel-veiene. Disse har for tiden, efter vellenes egne oppgaver, en lengde av ca. 60 km. Lengden øker stadig, så det er klart at et kommunalt vedlikehold måtte medføre en meget betydelig forhøielse av kommunens vedlikeholdsbudgett. Under de nuværende spente budgettforhold er det vel derfor liten sannsynlighet for at Vellets andragende kan bli innvilget.

Imidlertid mener jeg det er på sin plass at ingeniørutvalget tar under overveielse i allfall *en delvis imøtekommelse*. Hvis der er stemning herfor, måtte man gjennemgå hele bygdens system av ikke offentlige veier og utvelge en del av de viktigste, som man eventuelt kunde søke innlemmet i det offentlige veinett.

Bærums ingeniørvesen, 19. februar 1927.

Ærbødigst
Hoel.

På generalforsamlingen i 1928 kalles veiene «vårt smerrens barn» etter at det i 1927 er brukt 600 kroner til utbedring av dem. Det blev kjørt på pukksten, men man hadde ikke råd til grusing. Anledningen til å få veireparasjoner utført som nødsarbeid bortfalt også etterat det var gått politikk i saken.

Året etter, i 1928, brukes det 1000 kroner til veiene. Veiene blev gruset, og det blev optatt grøfter og lagt stikkrenner. Den eneste vei som man ikke maktet det år, var Gamle Drammensvei fra direktør Carlsen til Sandviksdelet. Kommunen stilte gratis 30 kubikkmeter pukksten til disposisjon.

I 1929 overtar så kommunen gjennemgangsveien fra Løkeberg, nemlig Biørnstadveien, en del av Halvorsens vei og Blommenholmveien fra jernbanebroen til Stasjonsveien. I dette år koster veiene 1 400 kroner. Det tidligere nevnte stykke av

Gamle Drammensvei måtte fremdeles vente på utbedring. Av kommunen fikk man løfte på 50 kubikkmeter pukk til reparasjon av denne vei og av jernbanen en del store kantsten til bruk ved Stasjonsstien. A/S Blommenholm som tidligere hadde betalt sandkjøringen, vilde ikke fortsette med det lenger. Men sanden fikk man fremdeles gratis av hr. Homan.

Like overfor medlemmene påtales det at det hender at grøftene utenfor eiendommene er i slett forfatning. Efter helserådforskriftene plikter huseiere å holde grøfter og fortauer langs sin eiendom rene.

Ny sneplog blev også anskaffet, og det blev ofret adskillig arbeide på sandstrøing under glatt føre.

Året 1930 gikk med til forhandlinger med kommunen om muligheten av å få arbeidet på Gamle Drammensvei utført som nødsarbeide, etterat det var påvist at Telegrafverket hadde en vesentlig del av skylden for viens slette forfatning (nedlegning av kabel Oslo—Drammen). Telegrafverket gikk da med på å kjøre sand o. s. v. gratis. Med tanke på kommunens 50 kubikkmeter pukksten lå altså nu forholdene godt til rette for å få dette arbeide utført, men det blev det neste styre forbeholdt å bringe denne sak i havn.

At det i et såvidt langt tidsrum som fra 1926 til 1930, og blandt såvidt mange mennesker, hvorav endel endog er naboer, kan opstå visse delikate situasjoner som et velstyre kan få til behandling, er intet å forundres over. Særlig gjelder dette tydeligvis når barn og hunder er med i spillet.

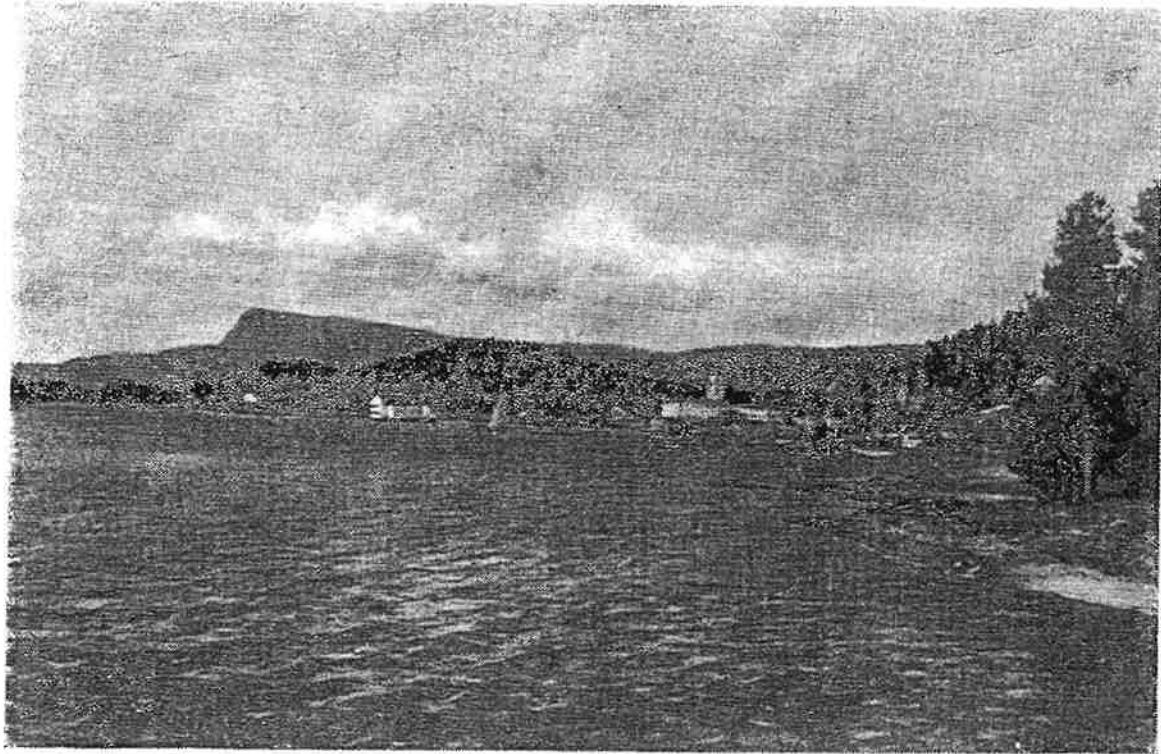
Vellets styre var dog stadig sin øpgave voksen. Stridsspørsmål som hundehold på Blommenholm, hærverk på badet, klager på vaktmannen ved badet, knusning av lampepærer o. s. v., bringes lett og lekende til en for alle parter tilfredsstillende

løsning; som regel uten mobilisering av hverken lensmann eller annen øvrighetsperson.

Forholdet blandt Vellets medlemmer har da også hele tiden vært det aller beste. Derom vidner såvel de festlige tilstelninger som har etterfulgt generalforsamlingene som midtsommerfestene nede ved badet.

Disse sammenkomster har i høy grad bidratt til å skape den forståelse og fordragelighet, som alltid har hersket blandt Blommenholms Vels medlemmer «i historisk tid».

Utsikt mot Sandvika med Skaugumsåsen i bakgrunnen.

DEN NYESTE TID 1930—56

Det styre som i 1930 overtok arven etter Skotvedt, bestod av følgende herrer: Telegrafinspektør *E. Rasmussen*, formann, kjøpmann *Arnt Amble*, varaformann, skibsreder *Aug. Stephansen*, grosserer *Filip Agerup* og lektor *Thorleif Løken*.

Av disse hadde Rasmussen en halv mannsalder tidligere vært Vellets formann gjennem en årrekke, Amble og Stephansen var gamle styremedlemmer, som fortsatte i sine tidligere funksjoner, og Agerup og Løken hadde i egenskap av suppleanter hyppig deltatt i styremøter og således også vært innenfor rekkevidden av den Skotvedtske energiutstråling.

På generalforsamlingen i 1931 frasa Einar Rasmussen sig gjenvalg som formann. Amble og Stephansen trådte ut av styret. I deres sted valgtes ingeniør *J. Botolfsen* (formann) og disponent *Finstad*.

Ingeniør J. Botolfsen.

I 1932 var det Løkens tur til å fratre, og kaptein *Lie* blev valgt til nytt styremedlem.

I 1933 gikk Botolfsen av som formann, og blev etterfulgt av major *L'Orsa*. Istedentfor Finstad valgtes fru *Klara Knutzen*, som således blev Vellets første kvinnelige styremedlem.

I 1934 frasa Agerup og Rasmussen sig gjenvalg, og *Chr. Brandt* og *Narum-Hansen* gikk inn i deres funksjoner som henholdsvis havnechef og lysmester.

På generalforsamlingen i 1935 frasa *L'Orsa* sig formannshvervet. Kaptein *Lie* blev formann, og lektor *Løken* valgtes til nytt styremedlem.

I 1936 gikk Brandt ut som medlem av styret; etter ham valgtes skibsreder *Esbensen*.

Styret har således i jubileumsåret følgende sammensetning: Kaptein *T. A. Lie*, formann og badehusutvalg, lektor *Thorleif Løken*, varaformann og sekretær, skibsreder *Esbensen*, havnechef, fru *Klara Knutzen*, kasserer, og ingeniør *Narum-Hansen* lysmester. Veichef er førstesuppleanten ingeniør *Gustav Knudsen*.

Skotvedt hadde da han gikk av som formann, overlatt det nye styre et nærmere utformet testamente, som inneholdt en rekke opgaver som styret burde vie sin oppmerksomhet.

Av disse var utbedringen av Gamle Drammensvei den viktigste. Vellet hadde 50 kubikkmeter pukksten til gode av kommunen, og man mente at arbeidet passet godt å utføre som nødsarbeide.

Det begynte med en ny og omfattende noteveksling om hvem som eide Gamle Drammensvei. Resultatet herav blev likesom tidligere negativt. Styret innledet så forhandlinger med kommunens vedkommende om å få arbeidet utført på rimelig vis.

Året gikk med til disse forhandlinger.

I årsberetningen for 1950 heter det:

«Styret var bestemt på å få utbedringsarbeidene satt i gang i år, og for å få de meget begrensede midler til å strekke så langt som mulig, regnet man med å kunne få beskjeftige arbeidsløse på de av kommunen tilbudte betingelser. Dessverre har våre henvendelser herom ikke ført til noe.

På den tidligere nevnte henvendelse til Bærums formannskap i mars måned ifjor, har vi aldri fått noe direkte svar. Ved muntlig forespørsel blev der henvist til en komité som arbeidet med saken. Den 18. mai ifjor skrev man en purrings-skrivelse til denne komités formann og uttalte der bl. a.: "Da det er ønskelig at det av Blommenholms Vel planlagte utbedringsarbeide påbegynnes snarest, tillater man sig å forespørre om der er utsikt til at den i skrivelsen omhandlede arbeidsordning kan komme i stand."

Så en søndag noen tid senere ringte vedkommende komité-formann op og spurte om det var anledning til å se på de veistykkene som skulde utbedres. Ja, vi gikk da over disse veistykkene, og komitéformannen fant at dette var arbeide

Major L'Orsa.

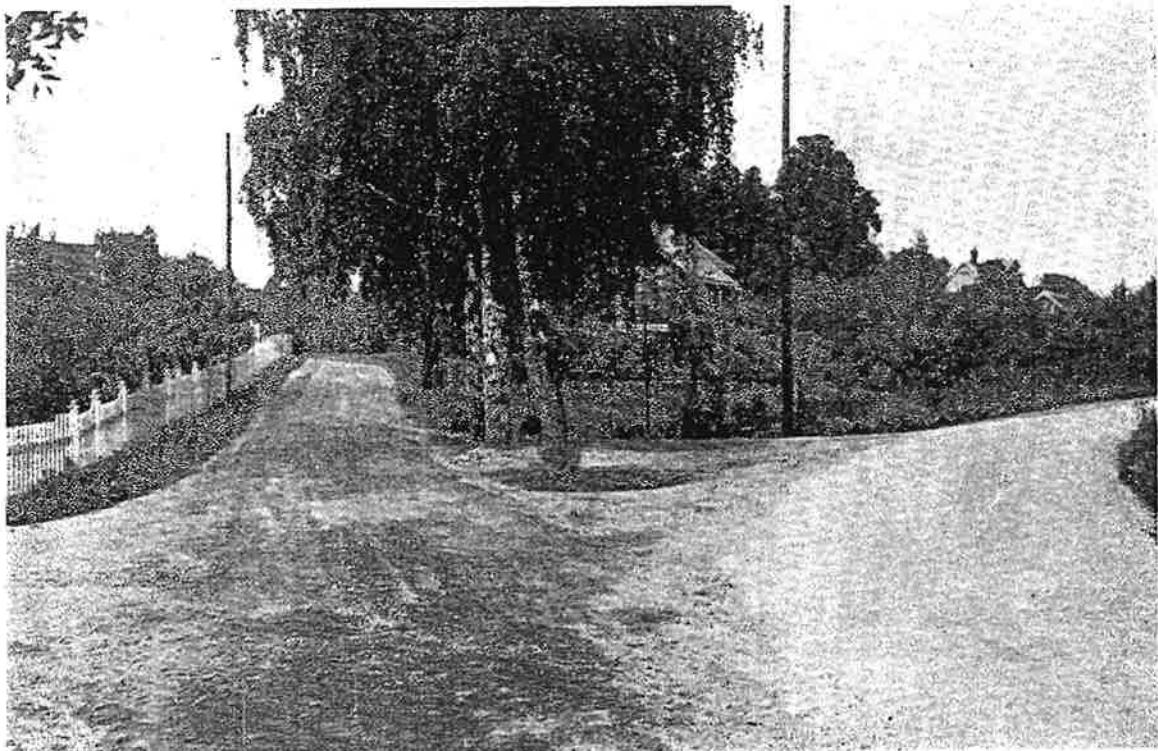

Kaptein T. A. Lie.

som passet godt for arbeidsløse, og nå skulde da saken bli ordnet snart. Fremgangsmåten, sa han, var at først fikk komiteen en plan og et overslag fra kommuneingeniøren over det arbeide som skulle utføres, så fikk Vellet beskjed om hvilken del av utgiftene dette måtte bære, og når det var ordnet, kunde arbeidet snart settes i gang. Ja, det hørtes jo løvende ut, men så svært glatt skulde det

ikke gå. — — — Tiden gikk, den beste arbeidstid var inne, og vi fikk ingen beskjed. Så blev der igjen skrevet til komitéformannen den 24. juli 1930, og en måned senere fikk vi svar. Altså i midten av september kunde vi vente å få endelig beskjed. Ja, så gikk da tiden igjen — september svant uten noe svar. Så kom høstregnet, og den beste arbeidstid var forbi. Intet var utrettet. Hvad der egentlig er i veien, vet jeg ikke — det kan vel neppe være at det ikke finnes noen arbeidsledige i Bærum. Det ser etter dette ut til at Vellet blir henvist til ved egen hjelp å greie dette store arbeide.

Forat Vellet skulde kunne ta fatt på disse utbedringsarbeidene så snart som mulig, selv uten den her omhandlede assistanse fra kommunen, søkte man for 1931 om et ekstraordinært bidrag av kommunen på 800 kroner, særlig til utbedringsarbeider på Gamle Drammensvei. Men dessverre har vi ikke fått noe sådant bidrag. Ja, sådan står altså saken med utbedring av Gamle Drammensvei nu, og hvad der videre skal foretas får det nye styre overveie. I den tilstand veien nu

Hjørnet av Blommenholmveien og Stasjonsveien.

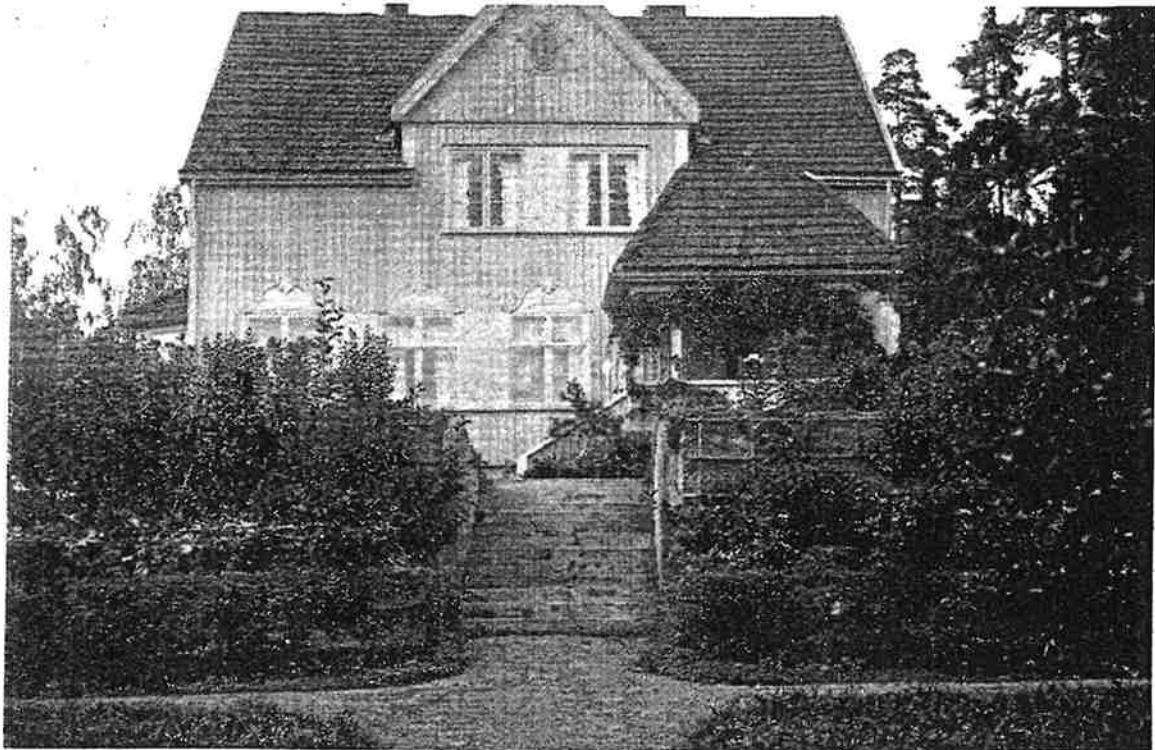
delvis er, kan det ikke fortsette om den ikke skal bli helt ubruklig.»

Belært av de erfaringer som denne årsberetning gir uttrykk for, tar så styret saken i sin egen hånd. Det blir samlet inn 130 kroner blandt de interesserte parselleiere, og veien blir så utbedret i løpet av 1931.

Videre blev det sendt andragende til kommunen om å overta den del av Gamle Drammensvei som forbinder de to kommunale veier Stasjonsveien og Halvorsens vei. Noe resultat foreligger ennu ikke i 1936.

Et stort arbeide, som hadde stått på dagsordenen i lange tider, var gjenfyllingen av Gunnerusdammen.

Våren 1935 så det plutselig ut til at dette arbeide skulle finne en heldig og for Vellet særdeles billig løsning. Vellets daværende formann (Lie) hadde en befaring sammen med et medlem av herredets arbeidsledighetskomité, og veichefen

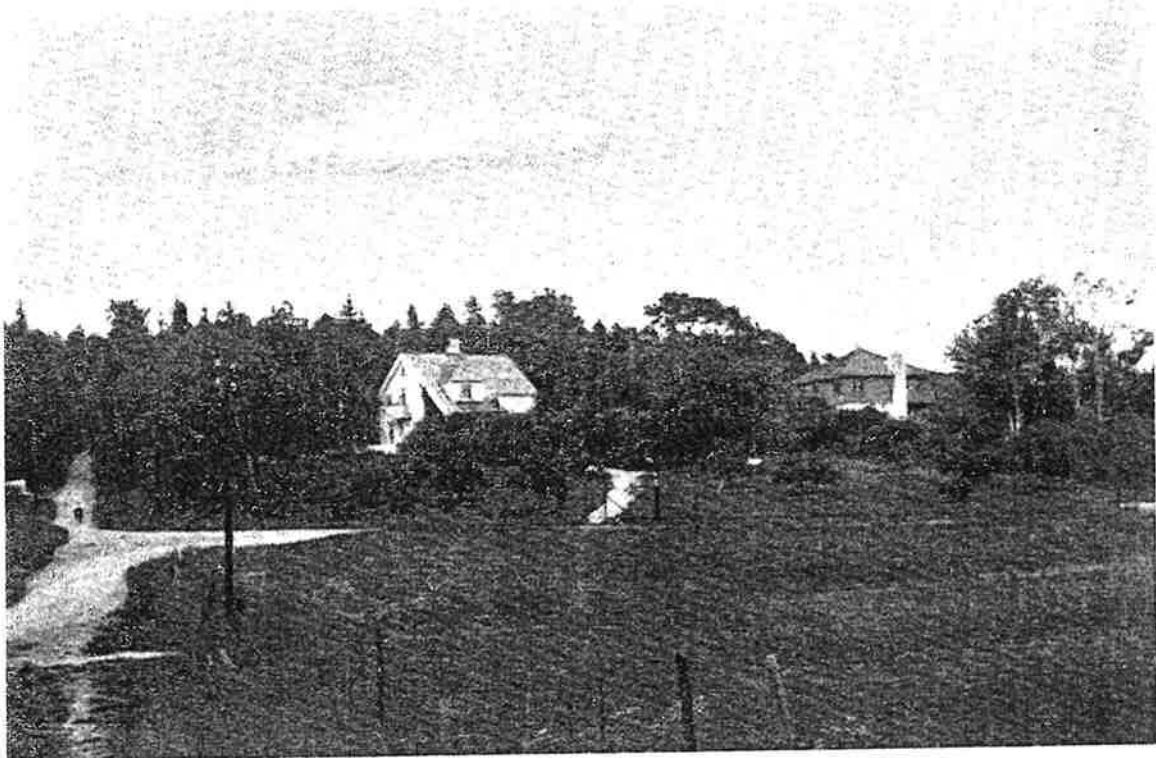
Grosserer Arnt Ambles «Holtet».

(Botolfsen) hadde av rådmannen fått tilslagn om en kommunal støtte på 250 kroner, da man ved dette arbeide avhjalp visse sanitære mangler. Man tok så fatt på arbeidet etter å ha sikret sig 210 kroner ad privat vei.

Men de skjønne drømmer svant. Hjelpen og bidragene uteblev, og Vellet måtte alene bære alle utgifter, som så ofte før. At det gjenfylte parti ikke nettopp er blitt det åpne parkanlegg man hadde tenkt sig, kan således ikke legges styret til last.

De øvrige velveier har i denne periode måttet nøie sig med den årlige overhaling.

Et problem som har hatt en særlig evne til å samle interessen om sig i dette avsnitt av Vellets historie, er sandstrøingen om vinteren. Det har årvisst kommet frem på generalforsamlingene i form av klager. Hvorvidt dette skyldes de siste vintres uheldige klimatiske forhold, er det ikke lykkes oss å efterspore.

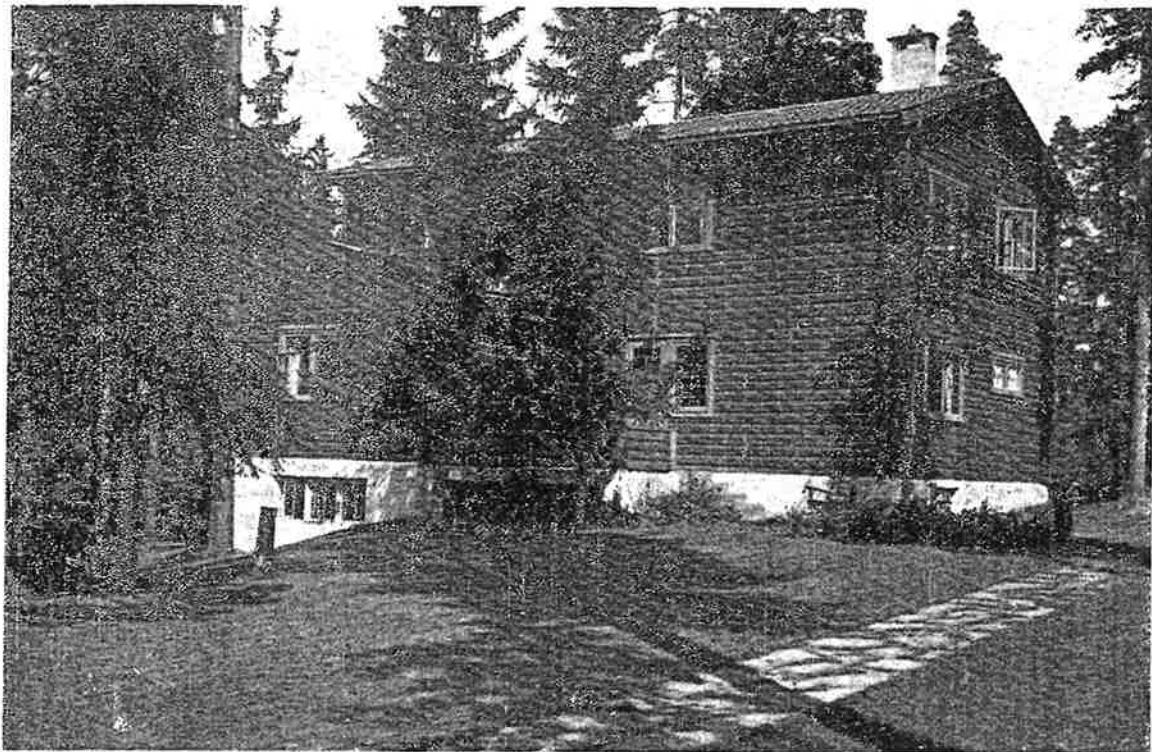

Fra Halvorsens vei med Bys og Liens hus.

Kloakksaken, som fikk en så heldig løsning i forrige periode, blev heller ikke forsømt i denne.

Fra jernbaneundergangen ved Blommenholmveien blev det lagt kloakk langs Gamle Drammensvei op til myren østenfor Skogstien efterat det var innsamlet bidrag blandt følgende parselleiere:

A. Hanheide	kr. 500.00
H. Sommerfeldt	» 600.00
Abel	» 100.00
O. Evensen	» 500.00
Tollef Rasmussen	» 100.00
Chr. Brandt	» 150.00
J. Botolfsen	» 100.00
Vellet	» 50.00
Tilsammen	<u>kr. 2100.00</u>

Skuespiller Hjorth-Jessens «Furustua».

Arbeidet blev avsluttet høsten 1934. Noen innvielsesfest sees ikke å være holdt.

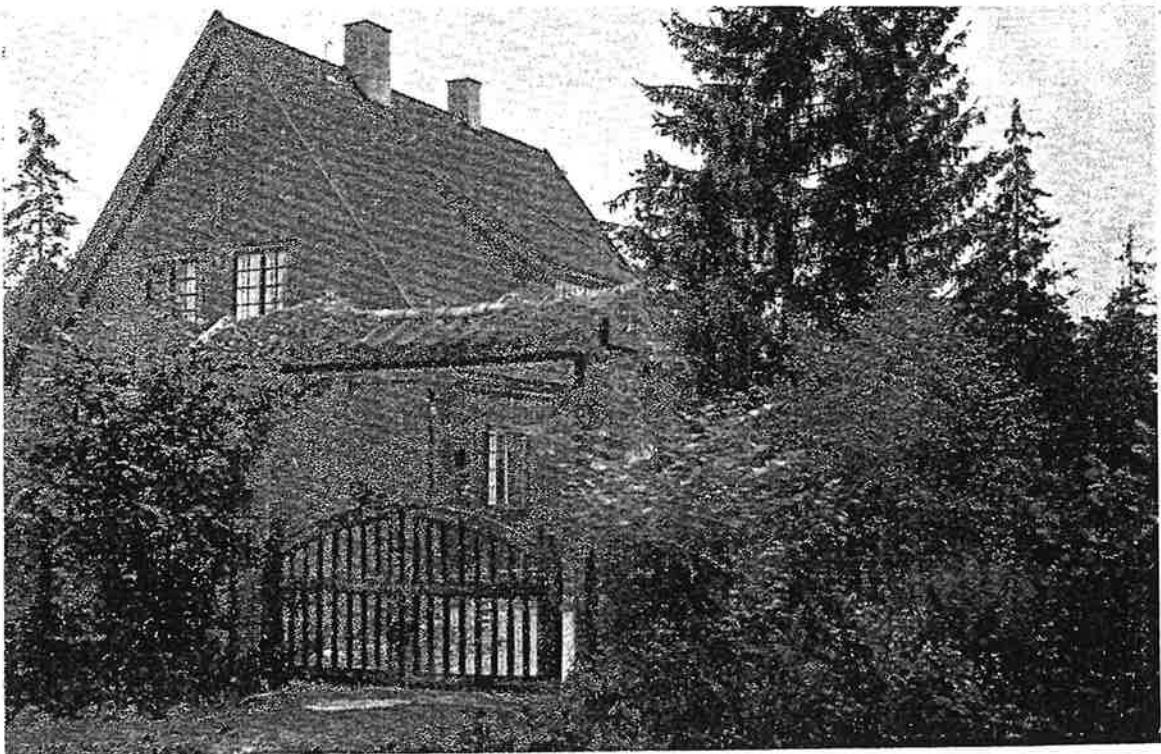
Nummereringen av husene blev fullført, og arbeidet med å nummerere lysstolpene fant også sin avslutning.

Det blev optatt arbeide for å få gjennemført en systematisk søppelavhenting, men uten resultat. Det viste sig nu, like som i tidligere år, at det var vanskelig å samle parselleierne på dette punkt.

En forespørsel om Vellet vilde kjøpe klorkalsium gjennem kommunen avvises. Man fant utgiftene for store.

Det blir lagt inn telefon i båthuset, og den gamle private båtslipp ble overtatt av Vellet i 1931 ved følgende overenskomst:

«Vellet overtar som eiendom slippen med skinner, vinsj, tralle og oplagsbukker og utestående fordringer, ca. kr. 47.50, uten kontante utlegg.

Bonde-Kittelsens «Lirabo».

De tidligere eiere:

L. Anfinsen, J. Botolfsen, E. By, Brøtmet, A. Amble, J. Kraft, W. Knudsen, dr. Lenschow, H. Myhre, fru Melsom, E. Rasmussen, T. Rasmussen, C. F. Selmer, F. Steidel, H. Sommerfeldt, L. Syvertsen, Klaus Væthe, M. Pettersen, Homån.

Disse tidligere eiere har i løpet av 10 år anledning til å benytte slippen gratis 2 ganger om året. Brukes slippen mer enn 2 ganger, betales almindelig avgift, som Vellets øvrige medlemmer, der fastsettes av Vellet for hvert år.

Vellet forplikter sig til å holde slippen i brukbar stand.

Hvis A/S Blommenholm forlanger slippen fjernet, overgår denne med ovennevnte tilbehør til båteierne uten vederlag til Vellet.»

Sammen med slippen blev Vellet også overlatt slippens formue kr. 114.53 tillikemed dens utestående fordringer kr. 43.14.

Videre kan det nevnes at det blev lagt ny vannledning i Sjøveien, at lampene på Drammensveien blev omlagt, samt at lysnettet blev utvidet så det i 1935 omfattet 94 lamper med en samlet effekt på 3940 watt.

En helt ny foreteelse i denne periode er «Dameforeningen», som blev oprettet av en rekke av Vellets damer. Disse har trofast holdt sammen og dels gjennem møter, dels ved tilstelninger, samlet midler som satte dem i stand til å skaffe både vann og lys til båthuset, et tiltak som Vellet vanskelig vilde ha maktet ved egne midler.

Vi henviser for øvrig til Dameforeningens nærmere omtale av foreningens opgaver og arbeide.

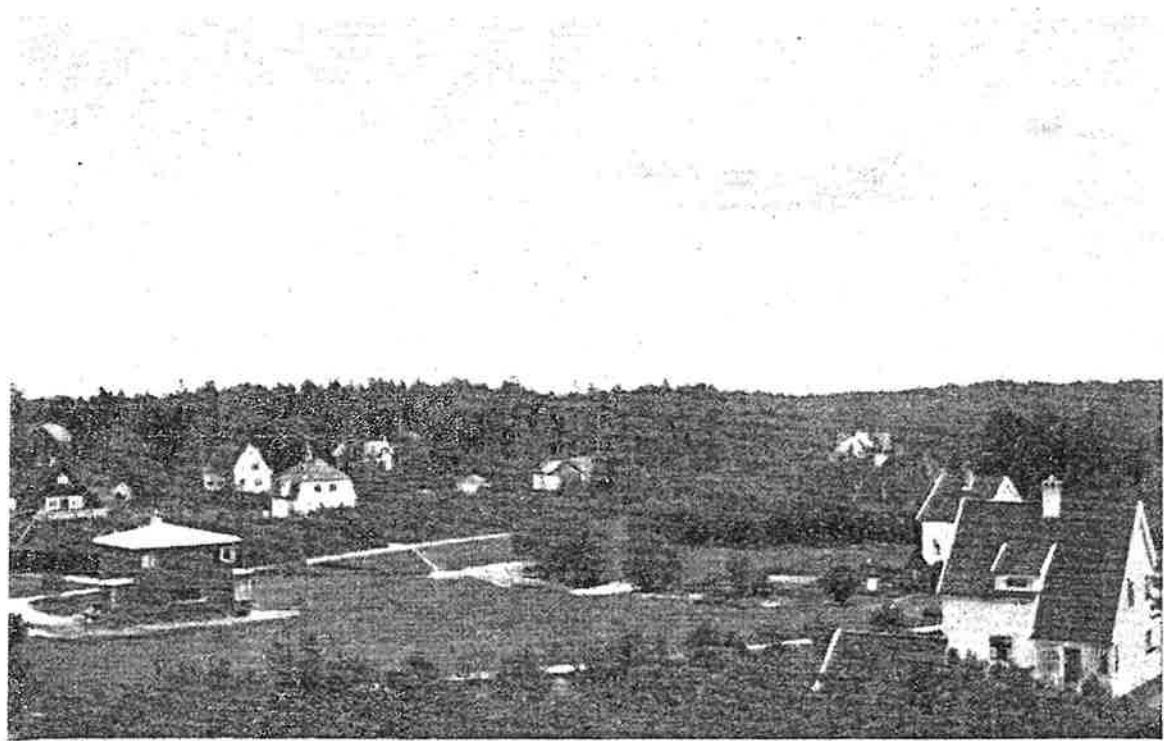
Av festlige tilstelninger kan nevnes Vellets 20-års jubileum som ble feiret, riktignok litt post festum, den 5. desember 1931 på Løkke i Sandvika.

For øvrig har arbeidet gått sin gang. Den daglige og årslige administrasjon av veier, lys, bad og brygge og hvad der ellers har gått inn under Vellets interesseområde, er av de vekslende styrer besørget med den samme kjærlighet til opgaven som også de tidligere styrer har vært besjelet av.

Naturligvis kan det ha forekommet endel divergenser her og der.

Når så vidt mange mennesker skal dele noen kvadratmeter båthusareal, er det f. eks. ikke alle som finner det rimelig at enkelte henger seilene sine til tørk i dette båhuset og belærer skapene for et snes andre.

Heller ikke er det alle som synes at den båtplassen han blir tildelt, er den beste eller at nabobåten ligger riktig fortid. Noen finner det også urimelig å låse kjøreporten ned til badet etter sig når de har hatt bruk for den.

Parti fra «Jordet», tatt fra Presteveien.

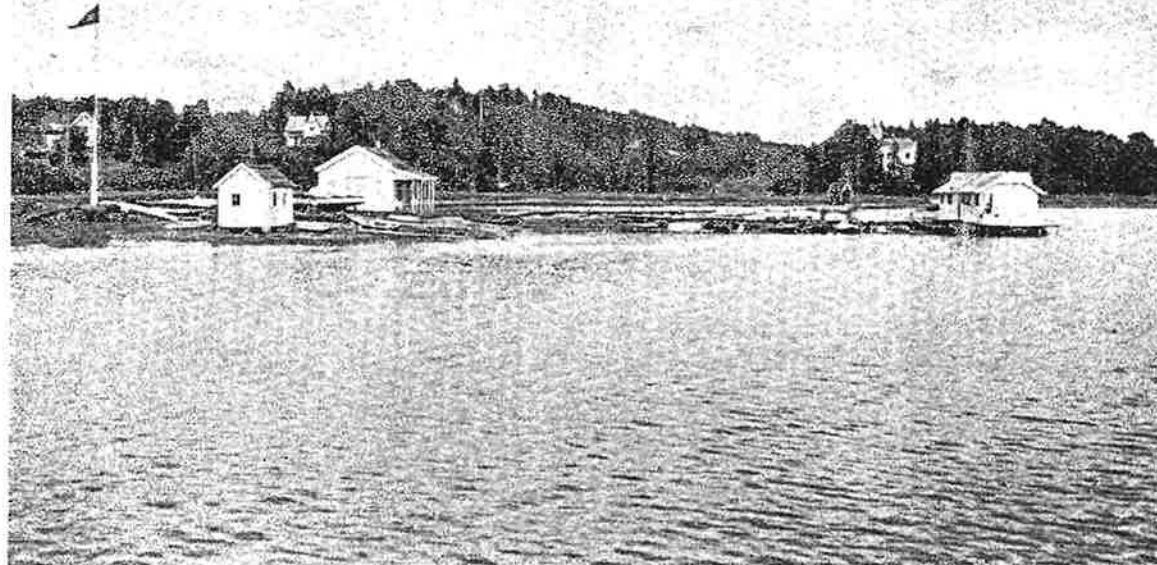
Enkelte synes det er svært med ugress på en annens eien-dom og andre at naboenes grøfter ikke er så velpleiet som slike bør være. Og selv om menneskene lever i den beste forståelse, så kan det jo hende at bikkjene deres er kommet «udi haar sammen», og det kan jo også sette spor efter sig.

Vanskeligere komplikasjoner kan dog ikke påvises. Har det av og til forekommet avvikende opfatninger, har løsningen aldri vært langt borte.

Kjærligheten til Blommenholm har gjennem alle år vært den bærende følelse i velarbeidet, og den har også blandt de enkelte medlemmer fremelsket en samfølelse og en samhørighet som sikkert også vil stå sin prøve i de kommende 25 år.

L I T T V E L - S T A T I S T I K K

År	Utgift til			Medlems- kontingent	Kommunalt bidrag
	Veibelysning	Veiene	Bad, brygge, slipp m. v.		
1915	440.17	—	—	460.00	200.00
1916	449.81	18.00	—	595.00	200.00
1917	479.35	—	—	745.00	200.00
1918	436.55	55.00	—	805.00	—
1919	739.52	595.92	—	1375.00	500.00
1920	626.63	534.59	96.36	950.00	800.00
1921	701.88	514.24	199.90	655.00	400.00
1922	643.58	554.45	—	655.00	400.00
1923	1265.51	275.35	80.05	655.00	800.00
1924	1063.25	539.49	379.79	1390.00	1300.00
1925	1246.63	928.70	782.53	1500.00	1300.00
1926	1139.27	814.12	784.90	1550.00	1000.00
1927	1416.15	1186.42	871.00	1765.00	1400.00
1928	1472.15	993.55	792.06	2285.00	1400.00
1929	1513.08	1368.57	1024.80	2155.00	700.00
1930	1835.77	857.45	752.86	1950.00	900.00
1931	1190.49	1603.50	812.37	1870.00	950.00
1932	1090.57	742.20	404.27	1700.00	1050.00
1933	1690.52	1076.70	941.87	1680.00	1450.00
1934	1105.15	962.80	467.65	1373.00	1350.00
1935	2671.00	888.55	665.58	1451.00	1350.00

Fra Blommenholms båthus og bad.

FORMENNENE HAR ORDET

EINAR RASMUSSEN: BÅTPUSS

Hvad er det som gjør Blommenholm så tiltrekende? Ja, jeg for min del kan uten betenkning svare at det er stedets beliggenhet ved sjøen og det herlige farvannet så å si like utenfor døren — veien ut til sjøens eventyrverden. For å komme dit ut til eventyret må man imidlertid ha båt — helst egen båt, men en leiet eller lånt går også an. Det gjør ikke så stor forskjell hvad slags båt det er, motor-racer eller skøite, snekke, skjekte, kano eller pram — ja forresten jeg er litt i tvil om prammen — den passer likesom ikke inn i miljøet, skjønt den har da sine gode sider den også. Høiest i kurs blandt båtene står naturligvis motor-raceren, den glinser og skinner av fineste maling og lakk og stikker den skarpe nesen sin

høit i sky som en riktig aristokrat. Overlegent ser den med sine speilglassventiler (på dansk koøine) ned på mobben av snekker, skjekter og annet kryp omkring på bukkene. Nå, jeg må jo medgi at raceren har noe å være kry av også — den har mange cylindre, utallige hestekrefter og gjør utrolig mange knob. Når den farer utover leden så spruten står om den og lastet med lunch-basket, vinflasker, cigarer og pølter, ja da er den gentleman'en blandt båtene, dét må jo alle innrømme undtagen prammen, for den er alltid i opposisjon. Som enhver vet er motorbåtene hankjønn, seilbåtene hunkjønn og prammene — reverenter talt — intetkjønn. Den fineste raceren bruker forresten aldri det ordet — den synes dette med kjønnene er simpelt — og derfor kaller den prammen et nøitrum, og det lyder jo meget finere.

Er raceren aristokraten, så er snekkene og skjektene det borgerlige element — den brede trygghet som ethvert samfund bygger på, og de tilhører alle det borgerlige samlingsparti. Motorbåtene nøier sig med én cylinder enten det er to- eller firetakts motor, og de skryter aldri av sine hestekrefter som visse andre gjør. Seilbåtene har bare fokk og storsegel, men noen av dem påstår ikke desto mindre at de har tatt både den og den premie. Når de borgerlige båtene drar på tur, så er utstyret — som sig hør og bør — mere borgerlig. Det består vesentlig av kaffelars, ølflasker, røket ål og snaddepipe, ja og så noen fiskesnører naturligvis — for det skal jo være fisketur.

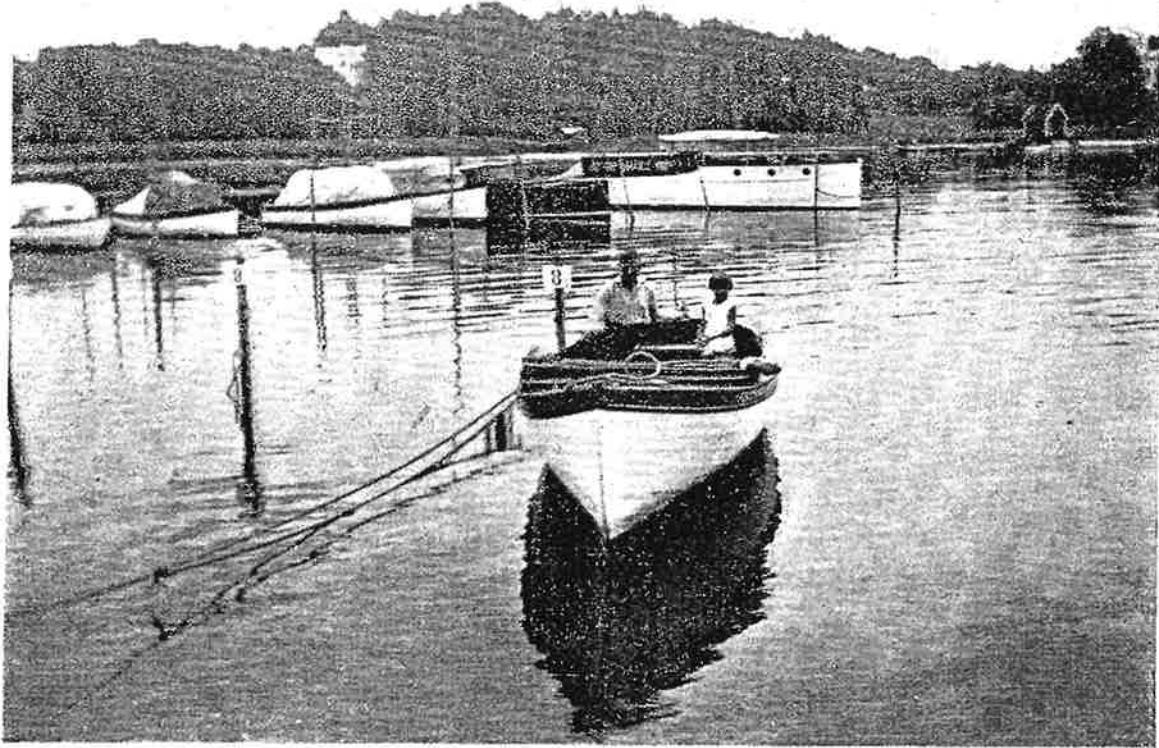
Prammen er båtverdenens «enfant terrible», den er så vinglete og uberegnelig at det er en gru, aldri kan den holde ordentlig retning. Det er noen som mener at prammen er kommunist, men det kan vel neppe være sant.

Den lange vinter igjennem sover båtene på bukkene, mer eller mindre vinterklædde, alt etter enhvers evne, og sneen brer sitt lureteppe over dem alle — store og små. I ny og ne kommer en båteier ned for å se til sin kjære kamerat om alt er i orden, og det er det — stille og fredelig. Så lakker og lir det utover mot våren, det drypper fra takene, det ramler små sneras, og i solveggen er det rent varmt, men ennligger isen tykk og seig på bukta, den truer badehusets markette peler, og den lar ikke engang den solide slippen ligge i fred. Nei, det er nok for tidlig å ta fatt på vårarbeidet enn. Men så en dag — etter et godt regnvær — en dag omkring den 20. april med høi himmel og strålende sol er tiden inne, tross sneslaps og bunnløs sole, for nu går isen op, og da begynner båtpussen. Redskapen må finnes frem, og det er ikke alltid så liketil. Skrapa stakkar er både rusten og sløv — den må nok skjerpes ordentlig, malerkostene ser ikke hyggelige ut de heller — harde som stein og hverken varmt vann eller parafin formår å bløtgjøre dem, de er aldeles forherdet. Hermetikkboksene med den fine malingen fra ifjor er det sørgelig med — innholdet består vesentlig av et tykt skinn med en slimet, seig masse under, og linoljen er det like galt med. Nå ja, herregud — farvehandleren skal jo leve han også — i søppelkassen med det alt sammen, for til båten er bare det beste godt nok.

Så våkner båtene av vintersøvnen, overdekningen tas av, og en inngående undersøkelse foretas for å få en oversikt over det forestående arbeide. Det ser nokså håpløst ut mangen gang, for vårsolen er slem til å vise frem alle slags mangler og skrøpeligheter, opfliiset kjøl, skrubbet fenderlist og avskallet maling — jo her blir nok ordentlig sjau. Så begynner da

båtpussen med rengjøring utvendig og innvendig — det siste er noe stort svineri — vasking, skraping og puss av enhver slags, så kommer maling, oljing og stoffing, og når det siste lakk-strøk er gitt, da er det helt forsvunnet det mindreverdig-hetskompleks båtene har lidt under siden de ifor høst krabbet opover slippen i sin loslitte habitt, nu er de blitt så kjepphøie at de nesten ikke er til å stå på bukk med lengre. Racerne er naturligvis verst, de har hatt profesjonell assistanse til pussem og skinner som rene kunstverker, den aller fineste av dem har allerede begynt å fortelle om den fine turen ifor til Hankø. . . . «Snobben» sier prammen ganske høit, men raceren lar sig ikke affisere av slikt, den fortsetter om turen til Hankø, hvor den traff de kongelige . . . «Hankø — ja visst ja,» hermer prammen, «de skulde bare se raceren i sjøgang, da stikkern nok ikke nesa fullt så høit da — sjøsyk er'n snobben» — og tenk så plystrar prammen Internasjonalen bare for å ergre de andre.

Det grøsser i alle de pene snekkene og skjektene, og racerne blir så sinte at det knaker i bordgangene og kalesjeduken går i bølger, men prammen gotter sig og skriker i fistel — for den er i stemmeskiftingen — «bare vent til vi får prammenes diktatur, da blir det andre greier, da skal alle prammene få påhengsmotor, og dom skal bli lakkert både utvendig og innvendig, og så skal dom få» — den har nesten mistet pusten av ophisselse — «og så skal dom få forgylte tollepinner — ja det skal dom det.» «Hold kjeft,» roper livbåten, «ellers smeller det.» Og da tier alle — for det står respekt av livbåten — den har vært på hvalfangst og kan skyte med harpungevær. Men raceren har tat en stor beslutning — nu melder den sig inn i Samfundsvernet.

Fra bryggene.

Båtplassen er på vårparten og fremover sommeren Blommenholms klubbhus, og klubben har sine faste medlemmer som møter til båtpuss kveld etter kveld — ja søndagen med, og arbeidet drives med liv og lyst — kanskje ikke alt blir så helt håndverksmessig utført, men meningen er da god. Det sproget man hører på båtplassen, har et visst nautisk preg, det er tydelig at miljøet har sin store innflydelse på sprogets utvikling. «Dørken» får en grundig rengjøring før den oljes, «dollbord» og «esing» må skrapes særlig omhyggelig, «klyss» og «pullert» må overhales så de kan tåle en støit under sommerens tokt. Planlegger man langtur så må man ha sine «draft» i orden, og den som ikke vet hva «knob» er — han bør helst holde sig hjemme. Skal en «fangline» gjøres fast, så skjer det med et «halvstikk» eller bedre med et «dobbelt halvstikk». Skjøting av tau bør jo helst skje ved hjelp av «spleis» og «merlespiker», men det er nok ikke mange av klubbens

medlemmer som innlater sig på det — det greier sig for resten også med en «engelskmann», eller en dobbelt «engelsk-mann» — da holder det. Jeg har bare engang sett en prøve på en «spleis» på båtplassen — det var i et «gresstau», og den «spleisen» så nærmest ut som et pinnsvin. En liten pipe-hvil er tillatt under båtpussen og så en visitt til naboen for å beundre deres arbeide — ja jeg sier beundre, for det fins vel ikke så hjerteløst et menneske at det kan kritisere det arbeide en båteier har prestert i sitt ansikts sved — selv om nok en profesjonist vilde felle noen tårer om han så det — nei, det er tryggest bare å beundre.

En dag i mai står båten — hjulpet av mange velvillige armer på «tralla» — fin og skinnende fra for til akter. «Wiren» blir lagt ut, «krabbekranen» stilt på fritt løp, så jumper eieren op i båten, setter sjøben og Jørgensen gir «tralla» et skubb. Det store øieblikk er kommet — alles øine følger båten der den sakte glir utover skinnegangen — så går det fortare og fortare til den tar vannet med en sprut — og så flyter den. «Er'n tett,» roper en stemme fra land, og svaret kommer uten betenkning «tett som ei potte». Og så begynner sommerens store eventyr — men det er en annen historie.

C. F. SELMER:

De har anmodet mig om å uttale mig om hvorvidt der i min formannstid var oppe til behandling saker av spesiell interesse for medlemmene. Samtidig har De vært så elskverdig å oppfriske min hukommelse ved å sende mig et eksemplar av det cirkulære hr. T. Rasmussen og jeg sendte ut i anledning av vårt forslag til forandring av § 1 i lovene. Vårt forslag som blev vedtatt, gikk ut på at kun de som var kontraktmessig

forpliktet til å være medlemmer av Vellel eller som var leieboere hos dem skulle ha adgang til å være medlemmer. Og begrunnelsen var den at et vel kun bør omfatte dem som har felles interesser å vareta. Aksjonen vakte adskillig røre mens den stod på, men jeg tror erfaring har vist at den var i høi grad brettiget og til fordel for alle parter.

Av spørsmål som nu foreligger, må veispørsmålet være det som mest frister til å ta et skippertak. Støvplagen er fæl, og veikantene er stygge og uryddige. Hvis alle holdt stykket *utenfor* sin have så pent som f. eks. Fagelunds gjør det, vilde hele strøket vinne meget i utseende.

H. SOMMERFELDT:

Da overrettssakfører Homan kjøpte Blommenholm til utparselling, var han kunde i Kreditkassen, hvor jeg var ansatt i depotavdelingen. Således kom jeg i forbindelse med ham, og han tilbød mig tomt på rimelige vilkår. Kommunikasjonene var ikke rare, og Homan stillet til disposisjon den flotte motorbåt «Oleana». Vi la ut fra Dronningen og hadde en fin tur og fant en bra tomt. Men Homan var ikke så fornøid, for det viste sig at tomten var ikke hans. (Det var den tomt som ingeniør Claus Berg senere kjøpte.)

Så spurte jeg på Milesten som lå så idyllisk i skogkanten ved Gamle Drammensveien. Men den var allerede gitt på hånden til to foran mig. En tid etter fikk jeg imidlertid beskjed om at den ene liebhaber syntes der var for lite jord til bringebærplantasjer, og at den andre ikke vilde bo der fordi det spøkte. Da min hustru og jeg ikke skulle drive plantasje, og ingen av oss var redd for spøkelser, blev vi snart enig med Homan om kjøp av Milesten med $4\frac{3}{4}$ mål med

påstående hus for kr. 800.00 pr. mål. Dette var i 1908, Blommenholm stasjon var ikke dengang. Riktignok blev der dannet et aksjeselskap til innkjøp av en gammel rutebil. Jeg så bilen, men aldri i gang.

Blommenholmboerne brukte dels Høvik stasjon, dels Sandvika. Flere av oss gikk den Gamle Drammensveien, men den var i temmelig dårlig forfatning, især mellom Ramstad og Blommenholm. Der var utover hele høsten og våren en stor dam ved begynnelsen av Milestenskogen, hvor der heller ikke var veibelysning. Jeg husker godt hvorledes jeg en aften loset bokholder Iversen, som måtte holde mig i frakkeskjøtet for ikke å komme ut av veien. Om vinteren brukte jeg ski til stadighet på veien til stasjonen.

Det var i det hele tatt meget landlig og avsides før stasjonen kom. Jeg husker det årvisse rugdetrekk like over Milesten, og haren satt like utenfor gjerdet mitt og viftet med ørene. Tiur i de store furuene i Milestenskogen var ingen sjeldenhets dengang.

Overrettssakfører Homan arbeidet stadig med å få stasjon på Blommenholm, og jeg som hadde god kontakt med Hovedstyret, skjøv på så godt jeg kunde. Det var som å kjempe mot en bøig, for distriktschefen i Drammen var imot oprettelse av en ny stasjon. Enda Homan gav fri grunn og gikk med på Statsbanenes forlangende om kr. 25 000 kontant, blev saken trenert. Sammenlign dette med fremgangsmåten nu til dags: Da jeg skulde ordne op med erstatning for rutebilene som blev tatt fra oss, erklærte distriktschefen at mellomstasjoner uten betjening umulig kunde opprettes. Plutselig påbegyntes anlegg av Ramstad stasjon — ja så fort at grunneieren ikke var varslet så grunnavståelse ikke engang var i orden.

Takket være direkte inngrisen av medlemmer av Hovedstyret kom arbeidet med stasjonen omsider i gang, og åpningen av Blommenholm stasjon skjedde under stor tilslutning og festligholdelse. Våre to store folketalere, kjøpmann Melsom og ingeniør Wang, kappedes i lange og formfullendte taler.

Men distriktschefen i Drammen hadde ikke noen tro på Blommenholm stasjon. Jeg husker jeg leste i et driftsbudgett for Statsbanene, at han uttalte der ikke ville bli mere trafikk på Blommenholm enn at 3 tog hver vei måtte være nok.

Det blev derfor en av Vellets første oppgaver å få øket togenes antall. Stor var gleden da Drammenstoget om morgenen begynte å stoppe, riktignok var det aldri presist, men så gikk det direkte fra Høvik og inn.

Om selve velarbeidet har jeg ikke meget å fortelle utover det som står i protokollen.

Jeg husker det forberedende møte som gikk forut for generalforsamlingen. Det ble holdt i skibsreder Biørnsts hyggelige hjem. Vi kom snart inn på spørsmålet om Vellets utstrekning utover det egentlige Blommenholm. Vi var enige om at Velle måtte gjøres så sterkt som mulig. At dette på grunn av de særige kontrakter for Blommenholm-parsellene kunde kritiseres, og at man før eller senere måtte gå til en utskifting, var vi klar over allerede fra først av.

Derimot var det ikke enighet om et forslag som gikk ut på at Velle også skulle være en selskapelig forening.

Om selve velarbeidet har jeg ikke noe av interesse å fortelle undtagen forsåvidt angår skjønnhetsrådet — etter opfordring.

Skal man opnå en pen og harmonisk bebyggelse av et strøk, må der på forhånd utarbeides en reguléringsplan omfattende et tilstrekkelig stort område, og der må ved streng ser-

vitutt på tomtene sikres bestemmelsesrett med hensyn til husenes placering og utseende. Bygningsloven alene er ikke tilstrekkelig. Blommenholm hadde alle betingelser for å bli et førsteklasses villastrøk. Homan hadde også i de av A/S Blommenholm utstedte skjøter forbeholdt sig visse approbasjoner, men gjorde ikke nok ut av disse. Reguleringskonkurranse blev først utstedt etterat bebyggelse hindret gjennemførelse av vakter og effektiv regulering. Blommenholm frembød sig derfor fra først av ikke som noen planmessig harmonisk bebyggelse.

For å rette på forholdet blev der oprettet et skjønnhetsråd; dette vilde sikkert kunne ha utrettet adskillig, hvis det var blitt ordnet så at enhver bygningsanmeldelse skulde forelegges rådet til approbasjon. Istedet blev det praktisert sånn at bare de saker som der opstod divergens om mellom Homan og parsellkjøperen, blev bragt inn for rådet; var disse enige, hadde rådet ingen anledning til å optre, selv om der kunde være god grunn til det. Dette blev uholdbart i lengden. Rådet fikk kritikk, men hadde ingen myndighet til å gripe inn. Det hele blev derfor så utilfredsstillende at jeg frasa mig hvervet som formann, og skjønnhetsrådet kom ikke mere i funksjon. Tiden læger alle sår. Således også her. Mange skjemmende svakheter ved villaene er blitt dekket eller nivellert vekk ved den raske vekst av vakre trær. Men følgene av reguleringssyndene blir vi ikke kvitt.

TOLLEF RASMUSSEN:

Vellets styreprotokoll er i grunnen god lesning for alle medlemmer av Vellet. Den burde sendes på omgang av og til; jeg tror det vilde vække interesse for Vellets arbeide. Særlig for dem som har vært medlemmer av styret er det av interesse

å fordype sig i boken. Med tilfredshet gjenkaller man sig i erindringen de saker man har vært med på å gjennemføre; men der var jo dessverre også en del man ikke maktet og derfor måtte la ligge. Kanskje kan flere av disse nu være modne til fornyet overveielse?

Mitt åtteårige virke i styret falt delvis i den patriarkalske tid da A/S Blommenholm måtte rådspørres i alle saker, fordi selskapet den gang betalte en stor del av Vellets utgifter. Dette forhold var dog bare midlertidig og skulde selvfølgelig ophøre, når Velle kunde klare sig selv. Forandringen skjedde i min formannstid, og det blev jo meget lettere for styret å arbeide da vi kom på egne ben.

Når jeg tenker tilbake på disse mange års deltagelse i styrearbeidet, kan jeg si at samarbeidet med de forskjellige styremedlemmer var utmerket og som regel var også Vellets medlemmer forståelsesfulle og takknemlige for vårt arbeide. Men ingen regel uten undtagelse, og jeg skal til skrekk og advarsel fortelle noen eksempler herpå:

Sent en vinterkveld telefonerte en sint frue og forlangte at jeg øieblikkelig skulde fjerne isen på et nærmere angitt stykke av hennes vei til stasjonen. Hun var en av dem som er rikere på mammon enn på visse andre egenskaper, som en vel-formann ville sette pris på hos et medlem.

En herre fikk merkelig nok plass i «Budstikken» for et overfall på formann og styre så simpelt og løgnaktig, at man måtte få en merkelig opfatning av vedkommendes mentalitet. Det het nemlig at styret ikke foretok sig annet enn å få anbragt veilamper utenfor sine egne eiendommer, at der til generalforsamlingen bare møtte styremedlemmer, som valgte sig selv på ny, og at disse etterpå spiste en flott supé på Vellets bekost-

ning — og mere i samme smak. Styret slapp å svare på denne salve. Et av Vellets medlemmer tok nemlig innsenderen under slik behandling i neste nummer av avisen, at det må sies han fikk nok.

Så var det enda et inserat i «Stikka» om det uanstendige badet på Blommenholm. Tenk! der badet damer og herrer på samme badehus! Det var en skam for både stedet og bygden. Kunde styret se på denne moralske fordervelse uten å gripe inn o. s. v.

Ja, vi måtte jo ta det med godt humør og forsøke å overleve det. Jeg håper, vi ikke har det på samvittigheten at moralen på Blommenholm er verre enn andre steder.

I anledning av jubileet ønsker jeg Blommenholm og Velle all lykke og fremgang.

For øvrig er det min mening at Birkelunden bør bevares.

OSCAR SKOTVEDT:

Fra de år jeg gikk på handelsgymnasiet, 1900—1901, står en annonse, jeg tror det var i «Middagsavisen», skarpt preget i min erindring.

«Førsteklasses fremtidig villastrøk utparselleres på Blommenholm i Bærum.»

Av en eller annen grunn var dette den eneste av denslags annonser, som jeg bet mig merke i.

Så husker jeg fra de dager, eller kanskje det var litt senere, at når man reiste på Vestbanen, så var det ved Blommenholm hengt op to svære elektriske buelamper, som skulle gjøre reklame for utparselleringen.

Men den første gang jeg egentlig fikk se, hvor vakkert det var herute, var i 1911 — dagen etter at mine kamerater

hadde drukket ut mine ungkarsdager og jeg for å få litt frisk luft spaserte hele veien fra Oslo til Sandviken. Fra da av var jeg bestemt på at herute vilde jeg engang bo.

Og i året 1915 var vi da så heldige å få kjøpt skibsreder Biørnstsads villa «Hanshaugen», som vi i verdenskrigens nøytrale tider omdøpte til villa «Berlin».

Jeg glemmer ikke så lett den første gang vi var herute i mars det år: På en eller annen måte hadde vi fra Blommenholm stasjon forvillet oss bort på Vesleveien, forbi kjøpmann Syvertsen — Stasjonsveien opdaget vi ikke — og vi endte så i formannskapssekretær Bergs have. Der var det hålket og glatt, så vi måtte formelig rutsje ned på Drammensveien, så min kone erklærte at her vilde hun under ingen omstendigheter bo.

Vestbanen på den tid! Klokken 5 juleaften 1915 satte jeg mig glad og fornøid i brekkvognen på toget, det var så fullt at det var umulig å få plass annetsteds, og til Blommenholm kom vi utsultet og forkomne ved 9—10-tiden om aftenen, så de mange sanger og spottegliser om den gamle Vestbanen i de dager var nokså berettiget:

Aldri jeg glemmer reisen vår,
den må ha tatt adskillige år;
for da jeg omsider hjemme står,
hadde min kone fått grå'e hår.

I Vellets arbeide var jeg alltid interessert, men deltok ikke aktivt før min venn Harald Myhre på generalforsamlingen i 1925 plutselig foreslo mig valgt til formann, og tross mine mest energiske protester blev det da til det.

I årene 1926, 1927, 1928 og 1929 stod jeg så som Vellets formann. Disse år bragte mig nokså meget arbeide, men

virkelig også bare glede. Man sier så mange ganger, at det skal være så utakknemlig å sitte i et vels styre; men det er langt fra min erfaring. Jeg har aldri hatt ubehageligheter av noen art fra Vellets medlemmer.

I disse fire år satt jeg i styret sammen med ikke mindre enn seksten blommenholmianere, og jeg må si at aldri har jeg truffet så interesserte, så flinke og så hyggelige folk som disse kolleger i Vellets styre. Arbeidet gikk som en dans, og like ivrige var vi alle sammen.

Av de arbeider for Vellel som jeg hovedsakelig fikk å gjøre med, og ting som kanskje kunde være av spesiell interesse, nevner jeg i fleng:

Vellets økonomi. Denne var dengang nokså bekymringsfull. Ikke alene blev det kommunale tilskudd sterkt forminsket på grunn av de dårlige tider; men det verste var at A/S Blommenholm, som inntil da hadde betalt alle veiutgifter og mesteparten av utgiftene til lyset, nu kort og godt erklærte at Vellel fremtidig måtte klare sig selv. Kontingenten var kort tid i forveien forhøjet fra kr. 15.00 til kr. 20.00 årlig, så yderligere forhøielse var vanskelig, og det var umulig å presse utgiftene ned. Den eneste utvei til å bedre økonomien var å få nye medlemmer til Vellel. Jeg arbeidet så iherdig for å få våre damer inn i Vellel: både var jo det svært hyggelig at damene deltok aktivt i arbeide og fest; men ikke minst var kontingenten, som de betalte, helt nødvendig for å få endene til å møtes.

Det er ikke et lite beløp som Vellel har fått som medlemskontingent fra våre damer i de år som er gått siden dengang, og hadde ikke våre damer stått Vellel så trofast bi, hadde det nok ikke sett slik ut med økonomien som det tross alt allikevel gjør idag.

Veibelysningen voldte oss også megen bekymring. Både var den daværende kontrakt med Kykkelsrud avsluttet i en dyrtid og var under de forandrede forhold ufordelaktig for Vellet; men det verste var at Vellet i 1926 måtte overta hele det Homanske lysnett, omtrent tre fjerdeparter av hele Vellets lysnett.

I flere år overveiet vi så hvad der skulde gjøres, og ny kontrakt blev sluttet med Glommens Træsliberi den 8. juni 1928; denne er nok fordelaktig, men den innebærer det store risikomoment at alt vedlikehold båres av Vellet; men årene går, stolpene blir skrøpeligere, så avsetninger til lysnettfondet bør aldri undlates i Vellets regnskaper.

Vårt Vel var det første vel i Bærum som fikk en spesiell god belysning av hovedtrafikkåren Drammensveien. I november 1927 blev det hengt op 7 lamper på Drammensveien, for størsteparten betalt av villaerne dernede selv. Senere har Bærum kommune knesatt denne tanke, og nu i 1936 er hele Drammensveien fra Lysaker bro til Slependen godt oplyst med slike lamper; men vi var pionerer på dette område.

Kloakksaken. En av de saker som blev realisert i min formannstid, var hovedkloakken gjennem Blommenholm fra sjøen og til bak hovedgården — det største og mest nødvendige ledd i hele distrikts kloakksystem. Bærum herreds-styre fattet beslutning herom den 1. oktober 1929, og dermed var bresjen slått. Planen om denne kloakk var 15 år tidligere fremkastet av oberstløytnant Bentzen, og var i årekker arbeidet med av telegrafinspektør Rasmussen. Kloakken kostet kr. 18 000.00, og der måtte skaffes kr. 6 000.00 i private bidrag. Ved et heldig tilfelle traff jeg A/S Blommenholms eier, ingeniør Homan, på toget Kjøbenhavn—Oslo, og jeg skal si jeg

var glad da hr. Homan underveis gikk med på å betale kr. 5 000.00 i bidrag. Dermed var distriktsbidraget i orden og hele anlegget sikret.

Så var det da naturligvis den sedvanlige strid med *veiene*, *badet* og med *båtplassene*. Ja, disse båtplassene, de har nok bragt mangt et styremedlem grå hår i hodet når medlemmene ikke akkurat fikk den plass de ønsket. Jeg oplevde at et av mine kjæreste styremedlemmer erklærte ikke lenger å ville være medlem av Velle, fordi hans båt ikke fikk ligge akkurat der hvor han hadde hatt den før. Det er ikke så greit, — nei.

Vedlikeholdet av de mange og lange veier er vel det verste arbeide vi har i Blommenholms Vel. Jeg husker en dag i teleløsningen i 1928, at en vred, anonym dame ringte til mitt kontor og sa til mig at jeg straks burde reise herut og ta på mig sjøstøvler og ialfall *forsøke* å komme frem i Homans vei.

Det gamle båthus brente ned den 18. mai 1927. A/S Blommenholm stilte generøst hele assuransesummen kr. 5 500.00, til Vellets disposisjon for opførelse av nytt båthus, og det blev jo en hel del arbeide for styret med dette, skjønt byggekomiteen, de to herrer Rasmussen, gjorde mesteparten av arbeidet.

Båhuset ble tegnet av arkitekt Henrik Nissen og opført av snekkermester Haraldsen. Velle overtok formelt det nye båthus ved en belivet midtsommerfest St. Hansaften 1928.

Apropos badet vårt.

Bärums formannskap besiktiget i mai 1933 det kommunale bad ved Sarbuvollen, som kommunen hadde kostet ti-tusener på. Isen hadde igjen tatt bryggene der borte, og man skulle se på hvad der skulde gjøres.

På Sarbuvollen så det riktig stygt ut, hulter til bulter, rotet og fælt. Jeg bad så formannskapet på tilbaketuren å stanse ved Blommenholms bad og se på badet vårt, som aldri hadde kostet kommunen en eneste øre. Hele formannskapet fulgte opfordringen, og jeg tror at ordenen og rensligheten ved Blommenholms bad efter hvad de hadde sett på Sarbuvollen, gjorde et likefrem imponerende inntrykk. Det heldige var, at jeg selv aldri har sett det så pent der nede som den gang, og jeg var i allfall stolt på Blommenholms vegne.

Men den sak som vakte mest brudulje i min formannstid, var:

Bil-bane-saken. Som man kanskje husker, besluttet Vellets styre på foranledning av omnibussruten Oslo—Strand—Sandvika at Velle ikke ville anbefale denne rutes konsesjonsansøkning, men at vi tvert imot fant at vår alles eiendom, de norske Statsbaner, etter de store utvidelser, anlegg av dobbeltspor og elektrifiseringen, burde beskyttes mot denne konkurransen.

Vi fikk også på generalforsamlingen i 1929 enstemmig tilslutning til vår opfatning.

Jo, jeg skal si det blev en hallo i den annen verden, og også i hovedstadspresesen tok man parti for og imot Blommenholms Vels uttalelser.

Noen større direkte betydning fikk vel ikke uttalelsen den gang; men senere, da jeg som medlem av Bærums herredsstyre fant å måtte oprettholde mitt tidligere standpunkt fra Velle, og så min stemme gjorde utslaget dengang da herredsstyret nektet Strand-ruten konsesjon, ja, så viste det sig jo at Vellets holdning allikevel hadde hatt sin betydning.

Ja, stort mere er det vel ikke å fortelle fra min formannstid i Velle. Jo — —, jeg satte stor pris på at LKjac (byggmester Jacobsen) en dag kom op til mig med sin nydiktede

Blommenholmsang: «Blommenholm er fager.» Jeg tror ikke noe vel har en vandrere sang. Den sveiser oss godt sammen.

Ett er sikkert: Vellets medlemmer har under alle de forskjellige styrer vist en enestående interesse for Vellets arbeide og for sitt distrikt, og dette har igjen ført til at Blommenholm er et så tiltalende sted å bo på.

Vi er ikke alene nesten alle sammen på hatt med hinannen; men vi er på smil med hinannen og hører alle sammen til i den store, hyggelige Blommenholm-familien.

At vi finner oss vel til rette her ute, tyder da også på at folk nødig selger sine hus på Blommenholm. Husene våre er virkelig blitt våre hjem. Vi er blitt bundet til stedet. Vi liker oss. Denne samme følelse at vi hører hjemme her, håper vi også at barna våre får, på det at det kan bli tradisjon over følelsen av å høre hjemme i Bærum og over samværet og samholdet her på vårt deilige Blommenholm.

J. BOTOLFSEN:

Da jeg trådte til alt i skjønneste orden var,
Einar Rasmussen hadde jevnet veien, og veien var klar.

Dog den Gamle Drammensvei var utslitt og hullet,
chauffører blev nesten tullet
når de veien skulde kjøre.

Ja, nu skal dere høre
hvad fortalte en chauffør
ved Drammensveien leveres ikke melk, men smør.

Til kommunen derfor formannen gikk,
for en gangs skyld han ikke avslag fikk.
Femti kubikkmeter sten til disposisjon kommunen vilde stille,
hvis bare Velle selv den hente vilde.

Haagensen gikk med tiggerpose fra dør til dør,
og det varte ikke lenge før
Vellet nok av midler kunde disponere
veiens ujevnheter å planere
fra Finstads hus frem til Munch,
så biler kunde kjøre uten dunk,
og folket uten buler
kunde nå frem til sine huler.

Jeg hadde håpet Gunnerusdammen å bli kvitt,
men det var ikke fritt
for at Gunnerus var litt lei,
og kommunen til bidrag sa absolutt nei.

Derfor kunde ennu i flere år
myggen utvikles der under ideelle kår.

Kloakkarbeidet jeg søkte å få fortsatt,
men dessverre Vellets økonomi var temmelig matt.

Ja, selv å balansere de normale budgett
de årene var ikke lett.

Men så kom Skotvedt med en genial idé.

Han sa: «Ta damene med,»
og damene forstod kunsten å trylle midlene frem
til gagn for Vellet og Vellets hjem.

Som formann jeg hadde den glede
Vellets tyve-årsfest å lede.

Festen forløp programmessig med taler og sang,
og dansen gikk også livlig sin gang.

Hyggelige gjester stemningen forhøiet,
formannen i det minste var vel fornøiet.

På badet holdtes sommerfest påny,
og Jacobsen gjorde lykke med en ny revy.

Ved badet jeg hadde tenkt å anlegge terrasse,
men A/S Blommenholm mente det ikke vilde passe.
I styret Løken og Lie skrapet penger inn,
i båthavnen Ag'rup skiftet vær og vind.
Rasmussen sørget for lys og lamper,
tross ergrelser han blev aldri amper.
Badet Brandt og Finstad forestod.
Formannen vel fornøiet styret forlod
for å gi plass for styrets kvinne den første,
valgt til Vellets kasserer og børste!

E. L'ORSA:

Da skaperen av Blommenholm, overrettssakfører Homan, for 25 år siden anbragte et lokomotiv med lynstråle i sine avertissementer om villatomter, smilte de fleste av oss over en så blåøiet optimisme. Vi var så innforlivet med den antikke, smalsporede og ensporede Vestbane at tanken om et slikt fremskritt syntes oss helt fantastisk. Når vi en enkelt gang kom med siste tog fra Oslo og blev stående på Høvik for å vente på kryssning med nattoget fra Skien, var det hver gang å telle på knappene om det ikke var det klokest å stige av og tilbakeleggje resten av veien til fots; for av erfaring kunde forsinkelsen gjerne bli innpå en hel time. I dag er den elektriske, dobbeltporede bane et faktum, som vi nu finner helt selvfølgelig.

Det nevnte lille trekk viser oss overrettssakfører Homans fremsyn og tro på fremtiden. Og når vi videre tenker på at hele planen for vår haveby for vel 30 år siden viste et etter forholdene dengang storstilet anlegg med rummelig badehus, båtbrygger og store elektriske buelamper på hovedveiene, fikk

Blommenholms Vel et utmerket grunnlag å bygge på. Vellet har i de forløpne 25 år søkt å arbeide videre etter den linje som grunnleggeren selv hadde trukket opp for utviklingen.

Der er tatt opp til behandling mange og store saker som er løst i disse årene, så vi alle har full grunn til å være tilfreds.

Styreprotokollene gir et tydelig bevis på de utallige spørsmål som har vært oppe til drøftelse.

Det som straks faller i øinene ved gjennemlesning av styreprotokollene fra starten av, er den enstemmighet som preger så å si hver eneste beslutning. Stormfulle generalforsamlinger har vi vært forskånet for. Det kan ha vært enkelte livlige meningsutvekslinger og i noen få tilfeller forsøk på en liten «palassrevolusjon», men det er blitt med tilløpet, og alt har jevnet sig ut. Litt opfriskende salt i den daglige kost gjør bare godt.

Jeg tror ikke det finnes så mange velforeninger som kan oppvise en så jevn utvikling og en så fast organisasjon som Blommenholms Vel. Efterat «Blommenholms Dameforening» er kommet til, er der blitt ennu større fart i utviklingen. Denne forening har virket stimulerende på stell og styre i Vellet, og nye impulser er mottatt.

Men jeg tror man trygt kan si at det største aktivum Vellet kan vise hen til idag, er den gode ånd og de gode tradisjoner, som nu er så fast innarbeidet i alle forhold innen Vellet, at vi alle kan føle oss trygge for de år som kommer.

Jeg har intet bedre ønske å fremføre for Vellets fremtid enn at de gode tradisjoner og det faste samhold som hittil har hersket, alltid må prege Vellets virksomhet, så mottoet «Enighet gjør sterke» kan bli vår lysende stjerne.

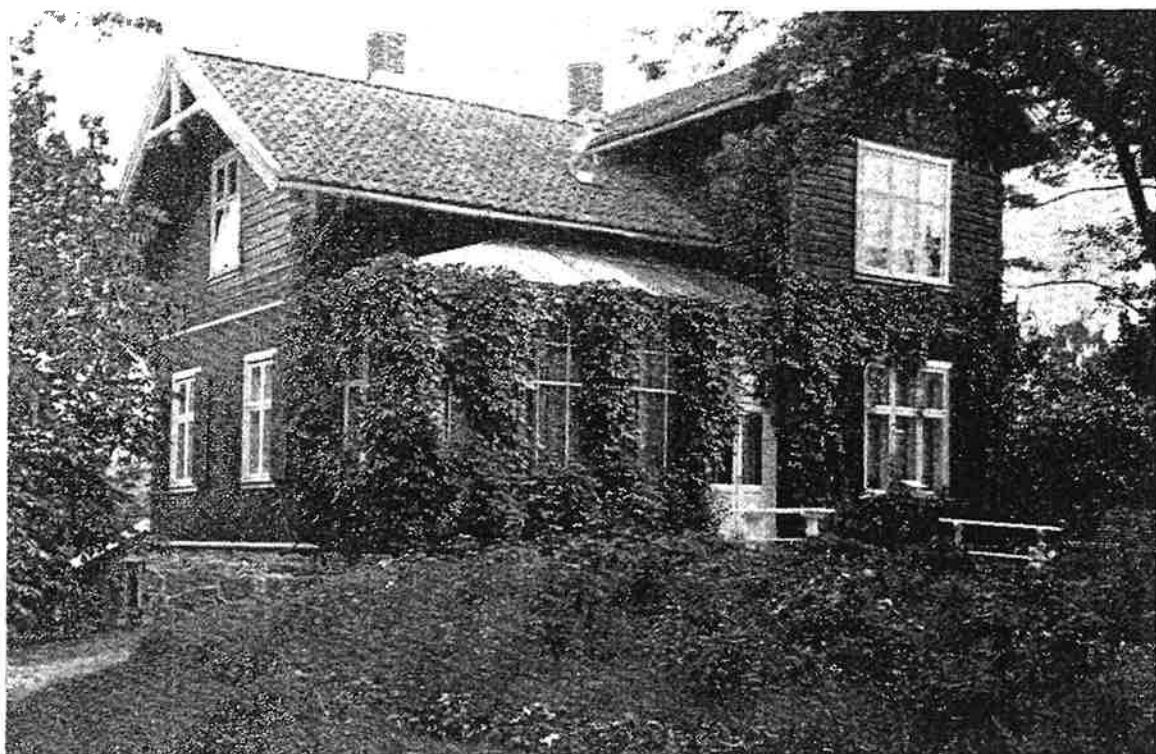
T. A. LIE:

Når jeg ved Vellets anstundende 25-års jubileum, skal gi et lite resymé over mitt virke som medlem av styret og i min formannstid, har det vært å følge de tidligere formenns og styrers fotspor, allting har vært greit tilrettelagt med hensyn til forbedringer av veier, lys og administrasjon for øvrig.

Båthavnen med bad, brygge og slipp har dog visstnok som følge av mitt tidligere virke, og opvokset ved sjøkysten og med sjøen som næring gjennem generasjoner, vært den sak der har interessert mig mest, og med de forbedringer der er foretatt dernede, håper jeg må bli til glede for alle som er interessert i havnen, og med planlagt orden i alle detaljer må kunne gi et rimelig overskudd til fremtidige fornyelser og forbedringer.

At havneområdet med brygge, bad etc. må bli Vellets eie, er en sak som bør arbeides for — og den bør kunne realiseres — er man kommet så langt, vil det neppe være vanskelig å få plenen i god stand med tennisbane, lekeplass og eventuelt et klubblokale.

Det mangler ikke på oppgaver for den opvoksende slekt, og hvad jeg har nevnt her, vil jeg henstille til alle eldre som yngre, der har vårt vakre sted kjært — som den store oppgave.

Ole Olsens «Hasselbakken».

KOMPONIST OLE OLSEN PÅ HASSELBAKKEN

Hasselbakken er en gammel husmannsplass under Blommenholm. Den blev leiet ut som sommerbolig. Sommeren 1866 bodde billedhuggeren Brynjulf Bergslien der. Senere blev den påbygget, og overrettssakfører Halvorsen bodde der inntil han overtok Blommenholm gård. Sommeren 1887 leiet og i 1888 kjøpte pianofabrikant Karl Hals stedet og benyttet det som sommerbolig til sin død 1898. Hans svigersønn komponist Ole Olsen overtok da stedet og bodde der om sommeren til 1922. Fra den tid og til sin død 1927 bodde han der hele året. I et intervju forteller han selv, «i dette vårt lille hus hadde jeg mitt eget arbeidsværelse, kunde spille og komponere om det så var midt på blanke natten; her var ingen leieboere å genere sig for eller å ta hensyn til, kort sagt, fra nu av levde

Komponist Ole Olsen.

Fru Marie Ole-Olsen.

Av Svein Uræd:

*Og er der noget du har at anke,
saa vil det sagte på Hjærtet banke,
de som du ikke fik snakke ved,
ved Solefald vil de være med!*

jeg som en kunstner bør leve». På hans kjære Hasselbakken så det ene verk efter det annet dagens lys.

Slag i slag fulgte operaene «Stallo» og «Klippeøerne» til egen tekst. «Processions-intrade» til kroningen i Trondhjem 1906. Tekst og musikk til frimurerkantaten «Broderbud». «Åpningskantate til fiskeriutstillingen i Trondhjem 1907.» Strykeorkestersuiten «Fra Bygd og By». Orkestersuiten «Modulationes variæ». «Miniatursuiten». To «Lappiske marsjer». «På Finmarksvidda.» «Norske militærmarsjer.» «Sørgemarsj til redaktør Diesen.» Mannskoret «Ei Namdals-Rægla» og en del mindre ting samt en hel del dikte. — Hans siste komposisjon «Nordfartråkk» lå nesten ferdig renskrevet på hans skrivebord, da han blev dårlig og døde et par timer etter. Hans enke, fru Marie Ole-Olsen, bor nu på Hasselbakken.

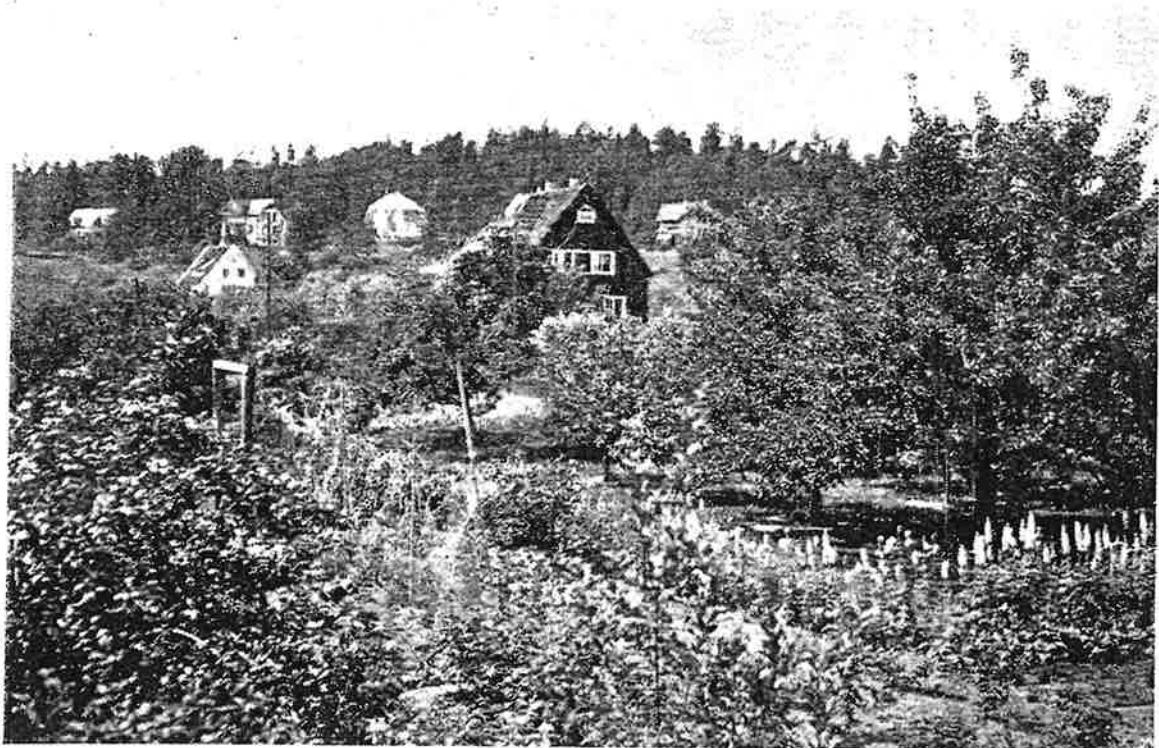
Stenbed i direktør Knudsens have.

LITT OM HAVENE PÅ BLOMMENHOLM

Av anleggsgartner G. F. Fiedler

Det er med rette at Blommenholm kalles for «Vestbanens perle». Med sin velregulerte villabebyggelse, sin naturskjønne beliggenhet og lette adkomst til skog og sjø, skiller det sig fra sine omgivelser. Om man enn ikke kan bruke så sterke uttrykk om dets haver, må man dog anerkjenne og rose de tiltak, den flid og kjærlighet hvormed våre villaeiere omfatter sine haver. Hver aften om våren og ellers om sommeren ser man eierne i havene, travelt beskjeftiget med de forskjelligste gjøremål. Det meste av arbeidet utfører de selv.

Hvis man går tilbake i erindringen og sammenligner våre haver nu med de haver som var for ca. 15—20 år tilbake, vil man bemerke at de helt har forandret karakter. Dengang var ordet «have» visstnok for de flestes vedkommende ens-

Fra «Jordet» med direktør W. Knudsens «Heimen» i forgrunnen.

betydende med frukttrær, bærbusker, noen bed med sommerblomster og gressplener. Og anskuelsen var visstnok den at når vi har plantet og sådd, så greier resten sig selv.

Litt etter litt er det blitt anderledes. Interessen for havene er blitt større. Man har søkt å forskjonne og forbedre havene ved mer å pleie det som alt var, eller ved å forandre havene ved prydbusk-beplantning, anlegg av rabatter med stauder eller sommerblomster, i den senere tid også ved utbygning av stenpartier med alpine stauder. Også interessen for å utnytte havene bedre er steget. De fleste har skiftet ut dårlig bærende frukttrær og bærbusker og erstattet dem med bedre sorter. Likeledes er man begynt å dyrke mer grønnsaker.

Jordforholdene er dessverre ikke de aller beste. Overveiende er det tung lerjord, noen steder, og især i høierliggende haver, skarstenjord. Den førstnevnte, krever ubetinget mer bearbeidning, men har dog den fordel fremfor sistnevnte,

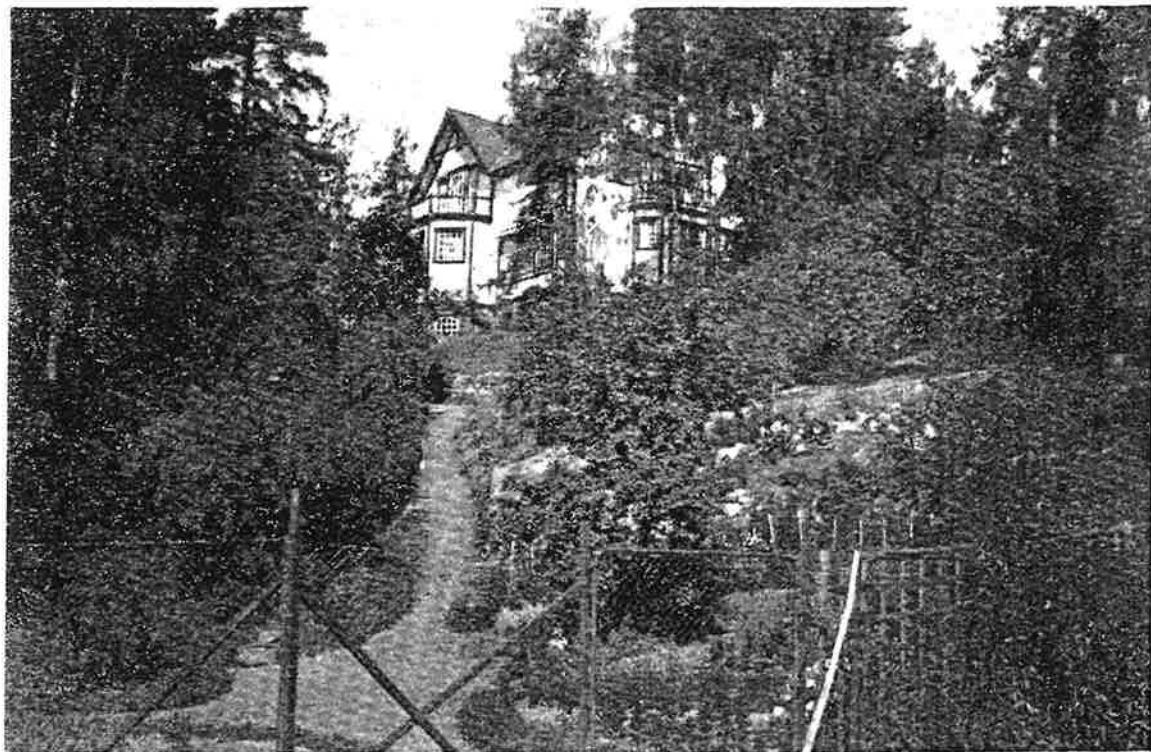

Frøken Krohgs «Kroken».

at den holder bedre på fuktigheten og trenger ikke så sterk gjødsling. Jeg vil benytte anledningen til å gi eierne en kortfattet veiledning i bearbeidelsen av jorden samt i noen andre havesørsmål.

Tung jord. Av aller største viktighet er en dyp høstbearbeidelse med gjødsling (helst hestegjødsel) for å gjøre jorden mer porøs. Om våren må man vokte sig for å bearbeide jorden før den er noenlunde tørr, da man ellers opnår det motsatte av hvad man tilsikter, nemlig å løsne jorden og gjøre den porøs. Om sommeren må hakken benyttes flittig, da denne tunge jord har lett for å sprekke ved tørkning. Til tross for påstanden om at jorden er kalkholdig nok, bør man dog foreta en kalkning hvert 6—8 år, især hvis man benytter torvstrø for å gjøre jorden mer porøs. Man nøytraliserer derigjennem syredannelsen.

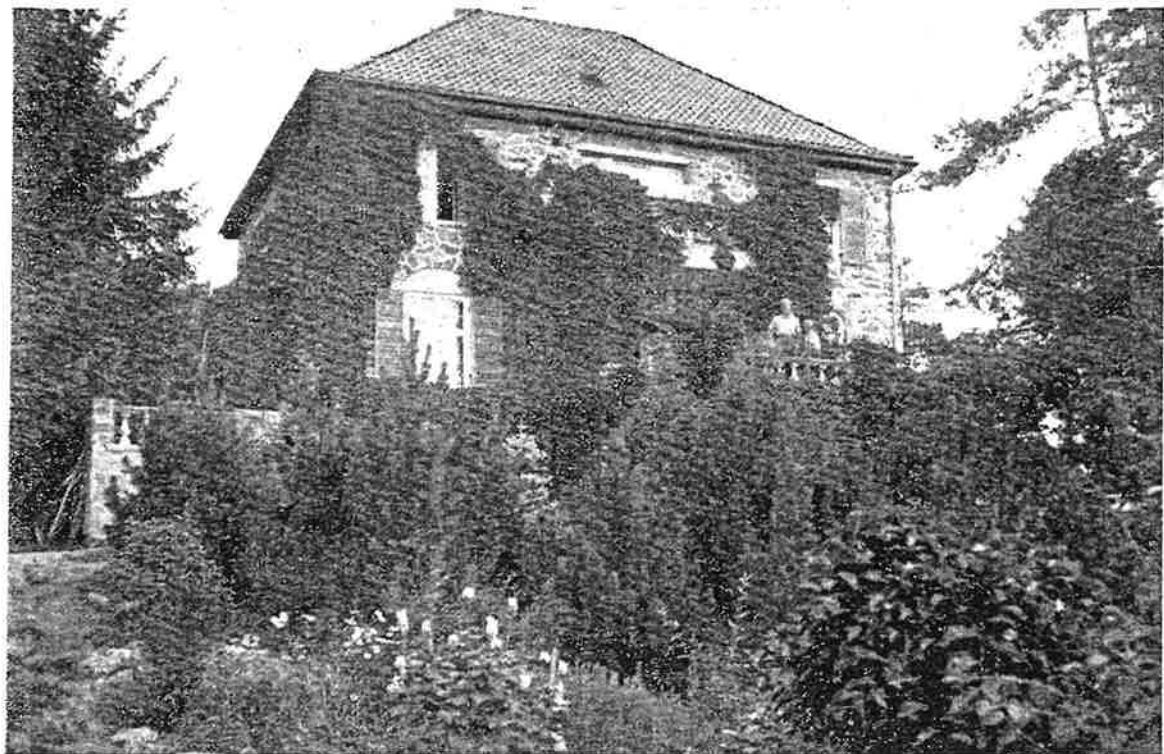
Lett jord. Denne jordsort bør i almindelighet ikke bearbeides og gjødsles om høsten, men om våren. Som gjødsel benyttes fortrinsvis tung gjødsel (ku-, høns- eller grisegjødsel).

Detalj fra «Berlins» have.

Den trenger en meget kraftigere gjødsling enn tung jord. For å holde på fuktigheten kan med fordel benyttes torvstrøblanding. Under ingen omstendigheter må skråninger eller hellinger gjødsles om høsten, da gjødselkraften alltid vil trekke med snesmeltingen nedover, hvorved man undrar den øvre vegetasjonen kraften. Hvad kalkningen angår er meningene delte. Dog bør man også kalke her, såfremt man har eller vil plante stenfrukter. Har man et år gjødslet jorden kraftig med naturgjødsel, kan man året efter benytte kunstgjødsel, som man nu får ferdigblandet til de forskjellige vekster.

Gressplener og veier. Gressplener som er pene og kortklippe med renstukne kanter er havenes største pryd. En have med sådanne plener og dertil ugressfrie veier virker alltid fornem og velstelt, den være så enkelt anlagt den vil. Gi plenene om våren en overgjødsling med Norge-salpeter og veiene en oversprøitning med natriumklorat. (Sprøit ikke nærmere gress-

Generalkonsul Wannags «Solbakken».

kanter eller annen vegetasjon enn 20—30 cm, i nærheten av trær og busker slett ikke.)

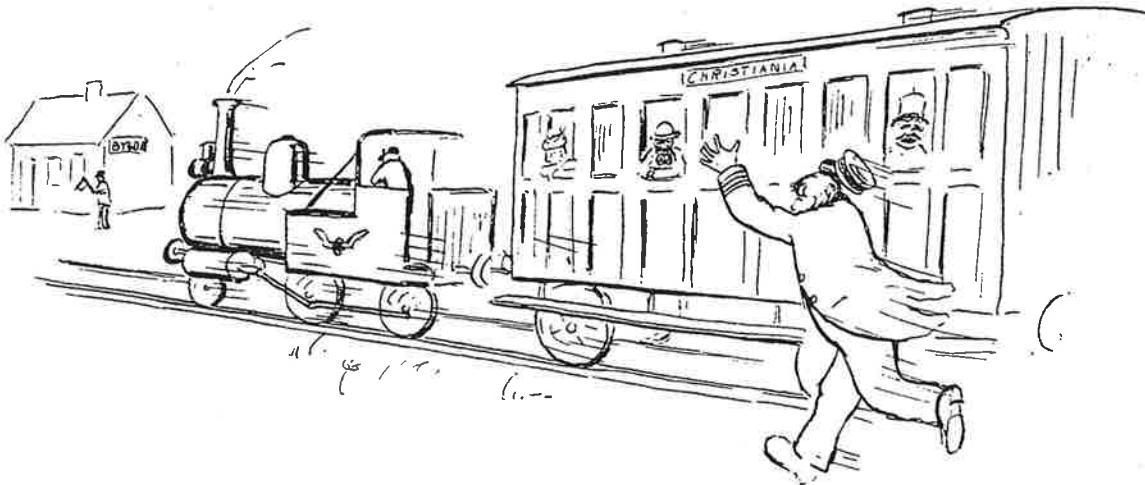
Frukttrær og busker må beskjæres og sprøites om vinteren og videre sprøites vår og sommer. Glem ikke uttynning av bærbuskenes gamle grener. Ved årviss uttynning av gamle grener foregår en gradvis foryngelse. Forsømmes må heller ikke prydbuskene. Ved nyplantning av frukttrær bør der tas hensyn til jordforholdene, sortiment og bestøvningsforholdene. Ved plantning bør jorden iblandes torvstrø for å lette ny rot-dannelse samt for å undgå uttørkning av jorden.

Stauder og sommerblomster. Ved anlegg av staude-rabatter må man ta hensyn til rabattenes størrelse. En liten, smal rabatt bør ikke beplantes med for mange sorter. Den vil da virke blomsterfattig. Ved større rabatter bør alltid flere av samme sort plantes sammen, enten i rader eller i felter. Ta hensyn til høiden, blomstringstid og farven. Plant senere-

blomstrende sommerplanter mellem tidlig-blomstrende stauder. Man undgår da bare flekker ved nedskjæringen efter avblomstringen. Bind staudene op i tide og bind så løst omkring, at plantene beholder sin naturlige form. Hvert fjerde, femte år bør foretas en omplantning med deling av rotutvidende stauder (phlox, delphinium, solidago etc.). Glem ikke å gjødsle blomstene. Man hører ofte at det sies: «Stauder greier sig selv.» Det er en feil opfatning. Betrakter man blomsterklasene i en godt gjødslet rabatt og i en ikke gjødslet rabatt, vil man se forskjellen.

Dette var en kort oversikt over det mest påkrevde i havenes stell. Det er andre ting som kunde nevnes, men artikkelen ville da bli for lang. La oss håpe at interessen for havene fortsetter, og at alle etter beste evne medvirker til at også våre haver blir til pryd for Blommenholm, og til fryd for oss som bor her.

«Vent et øieblikk!»

VESTBANEBETRAKTNINGER OG MINNER

Av ingenør J. Botolfsen

Det var en gang i tiden,
— nu er det lenge siden —
man fant at jernbane bør også Vestfold ha.
Vi kan ikke undvære den, man sa,
hvis vi skal ha det bra.
Men tidene var skrale;
spørsmålet var: hvem skal banen betale?
Ja, tenk så forkjært.
Man hadde enda ikke lært
å opta store lån —
dengang møttes tanken på sådant med hån.
Så var det Pihl som undfanget en idé.
Han sa: «La oss tenke litt og se!
Vi kan jo billig bygge,
banen blir nok allikevel til hygge.»
Ja, slik gikk det til at en bane vi fikk
med smale spor og tog som ofte slo klick.
Det var en mann derute i Røyken — Røken het det før —
han mente banen burde legges foran hans dør,
og myndighetene tenkte at
det var unødvendig å komme til Drammen så bratt.

I stedet for å kjøre fra Asker like frem,
man gjorde om Røyken en krok som var slem.
Farten var heller ikke meget stor,
dog meget større enn mange tror,
og selv om mange blev drevet til fortvilelse,
var det dog en stor overdrivelse
at grå blev de reisendes hår
og at reisen tok mange år.

Jeg leste sogar om en reise fra Skien til Drammen —
da mannen var fremme, var hårene borte alle sammen.
Rett skal være rett. Det hendte

at toget ved Bestum på en mann vilde ei vente,
og det var ikke mer enn så vidt
han nådde toget igjen ved Bygdø, tross raske skritt,
og en gang toget gikk fra en konduktør
— slikt for øvrig toget aldri bør —
han både var sliten og trett
da han etter stod på vognens brett.

Verst det om vinteren var,
den gang sneen fra høst til vår lå kvar.

Det falt ikke mange tommer sne
før myndighetene sa det går ikke det.

Og hadde i Jarlsberg et tog kjørt sig fast,
som skulle ved Bygdø ha krysserast,
da måtte lokaltoget ved Bygdø stå.

Det var vel sikkerheten man tenkte på.

Tenk om Jarlsbergeren skulle plutselig dukke op
og knuse lokalens foran Sandviksåsens topp.

Huttetu

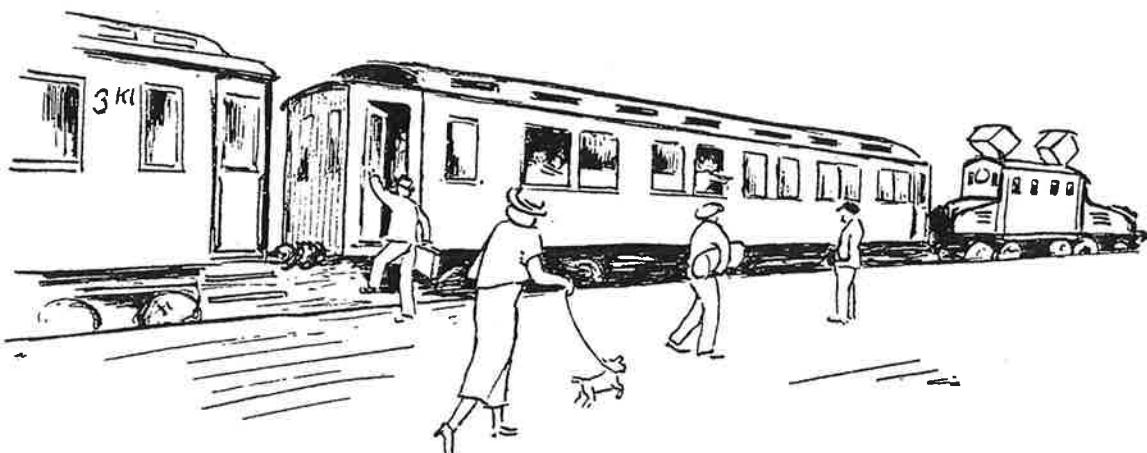
for en gru,
de mange vogner i Engervannet ned.

Myndighetene kunde aldri derefter få fred.

Vognene var ganske små.

Dukkevogner man vilde kalte dem nå.

Utenpå vognene var der anbragt bretter,
på dem gikk konduktøren og kontrollerte billetter
under den ville flukt

«Comme-il-faut.»

over dal og viadukt.

Under taket tranlampen oset,
og midt i rummet en kulovn sig koset.
Billettene var ganske billige, ja,
tenk 18 kroner året jernbanen da
for Kristiania—Høvik fant ganske bra,
og for tretti øre
du kunde mer enn milen kjøre.

Av stasjoner var der kun ganske få,
kun Bygdø, Lysaker, Høvik for Sandvika å nå.
Om villa-bebyggelse var der ikke tale,
man mente byfolk måtte være gale
som vilde om vinteren utenfor byen bo.

Ja, min tro.

Sommerville ved Frogner nok gikk an.
Blåsen og Stenshøiden lå langt på land.
Jernbanen holdt strengt derpå,
at tidlig i seng skulde store og små.
Klokken 8 gikk fra byen siste tog,
og nattetrafikk
hørte ikke til tidens skikk.

Imidlertid tidene gikk frem,
og fordringene steg med dem.
Ja, tenk vi og
fikk et såkalt nattetog
to ganger om uken for teatergjester å kjøre hjem;

men dyrt måtte billetten betales av dem
som sig på slik luksus innelot —
dobbelt betaling og uten billett dobbelt bot.

Nye stoppesteder vi også fikk, riktignok enmannsbetjente,
annet man kunde ei vente.

Ja, tenk Stabekk var ett av dem,
der hvor det nu yrer av hjem.

Snart vokste der også om stasjonene byer,
man begynte å ane fremtidsvyer.

Stasjonsnavnene for sig selv et kapitel er,
sprogmennene riktig boltret sig her.

Tyskestrand til Bygdø — og Bygdø til Skøyen blev,
Bestun — oprinnelig Vækkerø — man tidligere Bestum skrev.
Stabæk til Stabekk man endret lett,
og av Sandvigen man med tiden blev trett.

Ved Myra blev saken ordnet mer praktisk,
man tok navnestriden før stasjonen var faktisk.

Så kom krigen — man lærte nu
å stille krav og låne penger så det var en gru.

Vestbanen blev etter forsøksobjekt,
men nu gjaldt det et større fremtidsprojekt.

Nu vilde man vise hvad der kan gjøres
når helt moderne der skal kjøres.

Dobbeltspor vi fikk og elektrisk drift,
og nu kan banen hyldes i tale og i skrift.
Hundrer av tog, både natt og dag.

Togene går presis — kom ikke og klag.

Farten er øket, i Sandvika på et nu man er.
Komfortable vogner nu også kjører her.

Utenfor Oslo nu man bor trygt,
og fruen behøver ikke å nære frykt
for at hennes mann

skal sitte fengslet på Tyskestrand.

Banen har vunnet verdensry
som en av de beste, og av den i ly
vår bygd har vokset sig stor,
og den vokser sig større jeg sikkert tror.

Jeg hylder banen og alle dem
som tryllet dette vidunderet frem.
Jeg hylder hver en betjent og hver en konduktør,
og de gjør alle sitt beste og med godt humør.
Jeg hylder dem som nu i spissen står,
med sikkert håp jeg også spår
at Vestbanen herefter i teten være vil.
Jeg ønsker banen lykke til
hvert et tiltak
til fremme av egenhjemkulturens store sak,
til gagn for bygd, til gagn for vårt land,
til gagn for folkelykken sann.

Fru Klara Knutzen.

Fru Charlotte Skotvedt.

Fru Ragnhild Botolfsen.

BLOMMENHOLMS DAMEFORENING

På Vellets generalforsamling 5. mars 1932 blev Vellets damer opfordret til å danne en forening. Generalforsamlingen nedsatte en komité bestående av fru Botolfsen, fru Klara Knutzen og fru Skotvedt, som skulde forberede stiftelsen. Formålet skulde først og fremst være at Vellets damer skulde bli bedre kjent med hverandre, og så skulde Dameforeningen hjelpe til med Vellets økonomi, særskilt på den måte at Dameforeningen skulde forsøke å påta sig oppgaver som lå mere på siden av Vellets almindelige arbeide.

I mai 1932 holdt den valgte komité et forberedende møte. Samtlige damer innen Vellet, i et antall av ca. 85, fikk så skriftlig innbydelse til å være med i foreningen.

Første møte blev holdt 1. juli 1932 hos fru Skotvedt. Til stede var 17 damer. Resultatet av møtet ble at Blommenholms Dameforening ble stiftet med 22 medlemmer, da flere damer som ikke hadde anledning å delta i dette første møte,

allerede hadde tegnet sig. Komiteen blev stående som styre. Fru Knutzen overtok hvertet som formann, fru Skotvedt som kasserer og fru Botolfsen som styremedlem. Foreningen sluttet å holde månedlige sammenkomster hos et av medlemmene eller annetsteds. Hvert medlem betaler for hvert møte kr. 1.00 til foreningens kasse. Vertinnen spanderer kaffe og bakverk — så enkelt som mulig.

Inntil september 1936 har der vært holdt 48 møter. Disse er nesten alltid fulltallig besøkt, og sammenkomstene arter sig svært hyggelig og gemyttlig. Mange ganger utloddes en gjenstand til inntekt for kassen.

På Vellets generalforsamlinger har der flere ganger vært arrangert pakke-auksjoner og utlodninger til inntekt for Dameforeningens kasse.

Store opgaver som Velle innen en rimelig tid neppe kunde makte, ventet. Det var Dameforeningens håp å kunne løse disse opgaver innen Vellets 25-års jubileum. — Det var et almindelig ønske på Blommenholm at badet skulde få innlagt vann og lys. Skulde Dameforeningen kunne makte dette, var man fullt på det rene med at foreningen ikke kunde klare å utføre disse arbeider med de sikre inntekter av ca. kr. 20.00 pr. måned. Så blev der arrangert stor midtsommerfest i 1933 med godt økonomisk utbytte, ca. kr. 630.00 innbragte denne morsomme fest.

I 1934 blev der sammen med Blommenholms Tennisklubb holdt St. hansfest; også denne gang med nokså tilfredsstillende resultat.

Spesielt for å få ungdommen med på disse fester anskaffet Dameforeningen eget, stort dansegulv, og for å kunne servere nede på stranden blev der innkjøpt langbord, benker og kaffeservise.

Resultatet av strevet var da også at allerede i 1935 var der fremskaffet vann til badet med en utgift av kr. 680.00, litt senere i samme år blev også lysledning lagt ned til badet, og 6 lamper blev anbragt der nede og på veien, med en samlet utgift av ca. kr. 600.00.

Begge disse tiltak representerer da Blommenholm Dameforenings gave til Vellel på 25-årsdagen.

Og Dameforeningen fortsetter sitt arbeide.

På sitt 47de møte, den 1. juli 1936, var Dameforeningen 4 år gammel.

Foreningen innskrenker sig ikke til disse møter alene; den har arrangert for sine medlemmer morsomme og hyggelige utflukter til Store-Reistad, Konnerudkollen, Hønefoss-Messen, Klekken Gjestgiveri, Frognerseteren og Bærums Skihytte.

De samme damer som i 1932 ble valgt til komité, har hele tiden fortsatt som foreningens styre med den undtagelse at fru Botolfsen har trukket sig tilbake. Styret består nu av fru Klara Knutzen som formann og fru Skotvedt som kasserer med fru Agerup som styremedlem og sekretær og med frøken Abel som varamann.

Det er styrets ønske at der innen foreningen alltid må herske det samme gode forhold, som det hittil har vært.

Det som ytterligere kunde ønskes, måtte være at mange flere av Blommenholms damer vil bli medlemmer av foreningen — sig selv til hygge og vårt kjære Blommenholm til gagn!

BLOMMENHOLM OG SJØEN

Av B. R.

Blandt de mange goder Blommenholm har å gi sine innvånere, tror jeg de fleste vil sette adgangen til sjøen høiest. Man ser dette best i økningen av farkostene ved bryggen. «Vi må få oss en båt,» sier nykommerne, og snart er de med i «sjøfarten» rundt mellom øer og skjær i den vakre Vestfjorden.

La oss derfor i dette minneskrift om vårt steds utvikling også synge sjøens pris og la den få sin omtale.

Allerede så tidlig som i slutningen av mai måned har de ivrigste sjøens elskere fått sine båter på vannet; men storparten begynner først i juni. — Vil man se det rette utslag av dette svermeri for sjøen, skal man betrakte utfarten en julisøndag mellom kl. 10 og 12 om formiddagen. I rad og rekke kommer familiene slepende med proviant, klær og redskaper, så man kan møte alle eventualiteter; man er såvisst ikke innstillet på å returnere om det kommer en regnskur. Nei, dagen skal nytes — friheten er herlig for husfar og barn, for husmor og hushjelp. Ut skal de til bad i sol og sjø, til lek og moro.

Forberedelsene til disse turer er mange ganger slitsomme, og ofte hender det nok at en husmor sukker under maset med å *huske* alt som trenges. De ferreste har nemlig noe utstyr m. h. t. kopper og kar ombord, så alt må pakkes med og bæres op og ned til båtene. Men det går med godt humør, barn og ungdom tar sin tørn som trekkyr, og når man vel er installert i båten og motoren endelig surret, er alle fornøiet. — Så drar man da utover mot forskjellige mål. Enkelte,

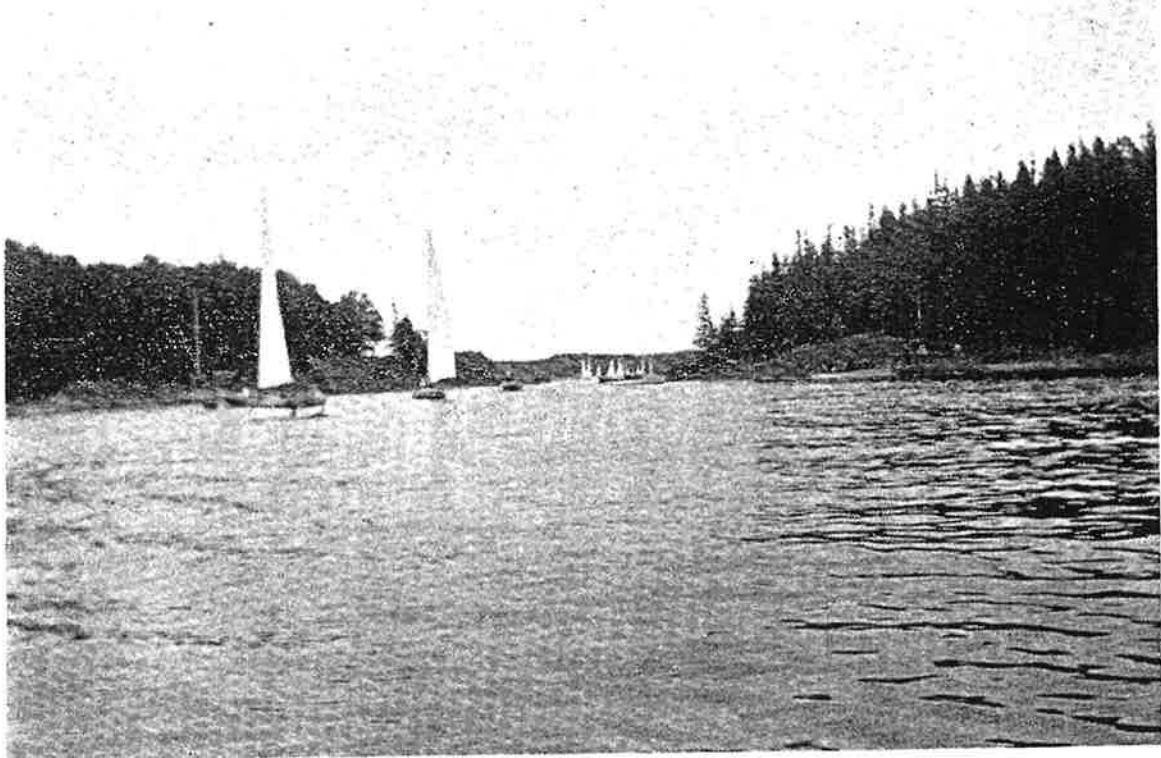

Fra Rødkjær.

«Øer ligger spredte

med flotte store motordrager, stevner mot havet med dets lekende flokker av makrellstørjer. Det er kamp, spenning, bytte som lokker disse nutidens vikinger. De stryker forbi — etterlatende oss andre degenererte til en dårløs dag, tilbragt i dovenskap mellem Vestfjordens fagre øer. Og mens solen stråler fra en klar himmel, og fralandsvinden bærer duft av granskog og blomster ut over vannet, ror, seiler eller tøffer vi andre ut til en dag, som flettes inn i minnene som den «beste søndag» vi har hatt på sjøen. Vi stryker forbi Høvikodden hvor syrinene lyser og dufter, beundrer den irrgrønne sletta på Kalvøia og ser Blommenholmbukta forsvinne mens vi smyger oss ut Brønnøisundet, hvor vi likesom fornemmer ordentlig sjøluft og får godt pusterum.

Gjennem Langåra går turen. Det er likesom man må ha med sig inntrykket av folkelivet derute hos en av «byens lunger». Her ligger alle slags farkoster, like fra prammen med

mellan blanke sund.»

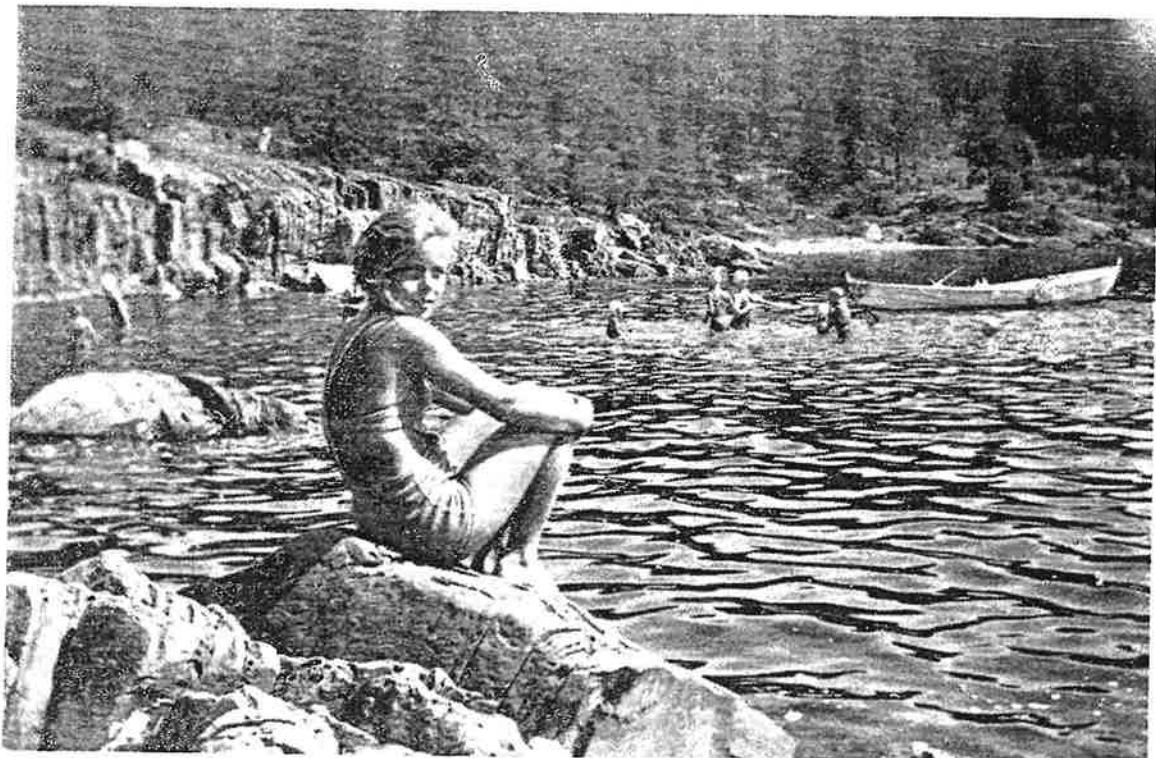
Sundet ved Langåra.

«gårdens beboere» tatt på slep av en snild nabo med motorbåt til lystseilerens flotte, vakre racer. — Overalt kryr det av telter og mennesker, liv og munterhet. På en fjellknaus sitter selveste «moder jord» og pisker eggedosis, og oppe på en liten slette tripper ungdommen til trekkspillets jazz- og valsetoner.

Vi tøffer gjennem sundet og setter kursen for Rødskjær. Derute er vannet salt og klart — dit vil vi for å bade og steke oss i solen.

Store og små, unge og gamle jumper til sjøs, alle kan svømme, takket være badehuset inne i Blommenholmbukta. Der fikk de små sin dåp og oplæring i å kunne mestre det våte element. Ingen tenker på tiden, man boltrer sig så lenge til sulten melder sig. Da gjelder det å ha nok av proviant, for sjøen gir appetitt hos alle, det blir ikke småporsjoner som skal til.

Rødskjærers beliggenhet midt i fjorden gir vid utsikt til alle kanter. Fra fjellknatten, hvor vi soler oss, følger vi med i det

*«Hvile for de trette
i en søndagsstund.»*

avvekslende skuespill som rulles op for oss. Der kommer «Lovisa» som den populært kalles, stapp full med søndags-gjester og hjemlige «sightseeing-folk» som bare får nyte sjølivet på denne måten. Og ute på storfjorden holder K. N. S. mønstring av sine kjekke seilere og vakre båter i en flott kappseilas i strykende bris. Det kommer flere og flere båter til Rødkjær, kjenninger også, og så blir det kaffeslabras på knausene. Man slår sine pjalter sammen og hygger sig med medbragt av forskjellig slag, alt etter evne og behov. Igjen blir det badning mens solen synker i vest, og til slutt blir man enige om å dra inn i Langåra og spise aftens ombord i båtene. Luften er stille og varm, og sommerkvelden ekte nordisk og lys med kveldshimmelen strålende i messinggult og blått. Til trekkspill- og grammofonlåt pakker vi ut vår kveldsmat og spiser uten å tenke hverken på gram eller kilo — tem-

«Sommersol og vind
barker hånd og kinn.»

poet er blitt roligere nu — dagen heller. Men litt etter hvert tynnes det i dette mylder av liv. Man må tenke på hverdagen, og hjemover bærer det etter en helsebringende dag i sol og sjø. Med økede krefter og glad til sinns tar man fatt på en ny arbeidsuke.

*

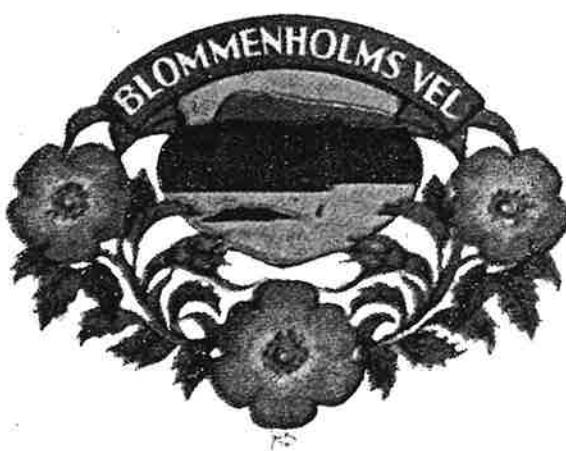
Slik som bade- og friluftslivet har utviklet sig i de senere år, forundres man ikke over at sjøen blir samlingsstedet for alle årsklasser i de tre korte somtermånedene dette uteliv varer.

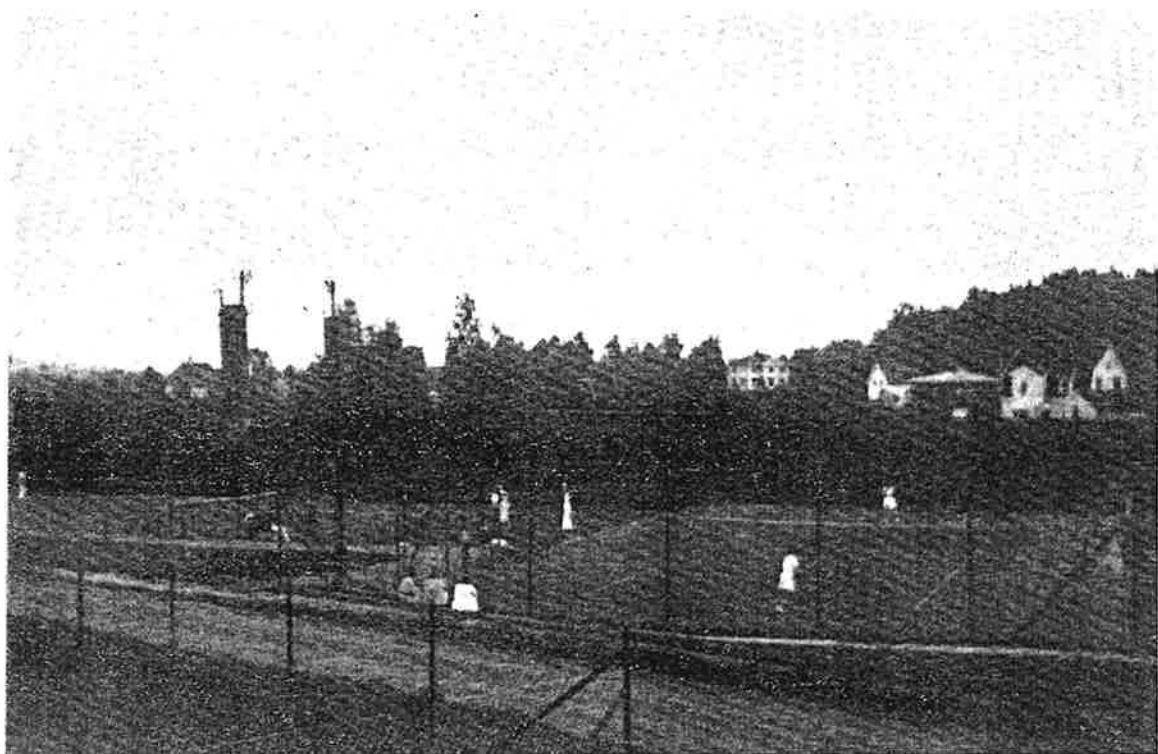
Oslofjorden er i de siste år blitt sommerens «Karl Johan». Det er der man treffes, der det hender noe, der man lever . . .

Men helt fra den første nybygger kjøpte sin jordlapp her ute og bygget heim for sig og sine, var sjøen hans svermeri, enten det gjaldt en lysttur eller en matnyttig fisketur eller

det var et forfriskende bad efter dagens slit i en storby han lengtet efter.

Og ennu ett — og kanskje ikke det minste: Det har sikkert uendelig meget å si for den opvoksende slekt at den forbinder barndomshjemmet med et *bestemt sted*, og har dette sted vært Blommenholm, har sikkert mange tatt med sig gode minner om lyse, glade sommerdager med sol og bad i sund og viker langs vestsiden av vår vakre fjord.

Fra tennisbanen.

BLOMMENHOLM TENNISKLUBB

Alt har ligget til rette for dannelse av en tennisklubb på Blommenholm. Stedet er lite og intimt; alle kjenner hver andre, og de fleste er interesserte i tennis.

Allerede i 1924 hadde «de store gutta» planer om tennisklubb i forbindelse med Homans igjengrodde tennisbane på badet. Eierne var imidlertid ikke fullt så ivrige som de unge herrer, og årene gikk.

Først i 1933 blev planene om tennisklubb til virkelighet, idet Haakon Olberg og Rolf Syvertsen tok initiativet til dannelse av Blommenholm Tennisklubb.

Konstituerende generalforsamling blev avholdt på Løkke Restaurant 2. mai 1933, og følgende styre blev valgt til å arbeide videre med planene: Haakon Olberg, Bjørn Hanheide, Karl Væthe, Johan Horn og Rolf Syvertsen.

Det første år blev der leiet to private baner, Østbyes og Haagensens, men kravet om egne førsteklasses baner øket med spilledyktigheten, og da medlemstallet dessuten steg voldsomt, måtte man allerede det neste år gå i gang med å skaffe sig egne baner.

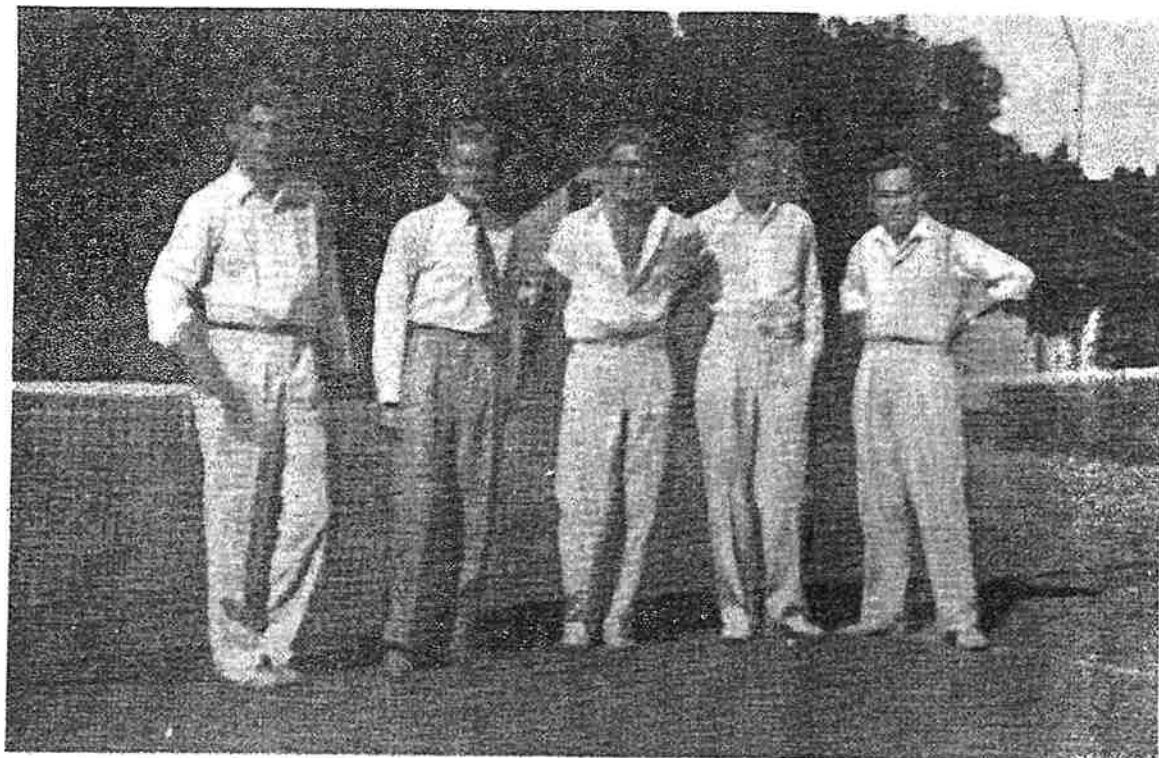
Det var en vanskelig opgave styret påtok sig, men med ungdommens optimisme gikk de uforferdet i vei med arbeidet.

Tomt skulde skaffes. Den måtte være rimelig, sentralt beliggende og vel egnet til tennisbaner. De fleste tomtene på Blommenholm blev opmålt og kritisk bedømt, og etter lange konferanser med mange forslag og tilbud, innkjøpte man av A/S Blommenholm den nuværende eiendom, ca. 3 mål, ved jernbanelinjen.

Arkitekt Grobstok blev efter anbud overlatt å bygge banene og gikk straks i gang. Man begynte å bygge før skjøte på tomten var utstedt, og den første bane var halvferdig da det kom beskjed fra kommuneingeniøren om å stoppe arbeidet. Kommunen nektet å godkjenne banens beliggenhet under henvisning til en gammel plan om å føre veien fra Løkeberg tvers over tomtten. Det var ikke morsomt for de unge gutter å se at alt arbeide og slit hadde vært forgjeves, akkurat da de trodde at alt var bragt vel i havn.

Med ypperlig bistand av grosserer Skotvedt lyktes det imidlertid å få saken hurtig fremmet for formannskapet så anlegget allikevel kunde fullføres etter planen.

Det vanskeligste var allikevel å skaffe det enorme beløp til dekning av det kostbare anlegg. Mange ideer blev forkastet før man fant frem til det enkleste: Der blev utstedt rentebærende gjeldsbevis à kr. 100.00, som man med stor overtalelsekunst fikk prakket på Blommenholms beboere.

Styret i Blommenholm Tennisklubb :

Johan Horn, Karl Væthe, Rolf Syvertsen, Haakon Olberg, Bjørn Hanheide.

Tennisklubben som går inn i sitt femte år, er vokset sig stor og har nu ca. 80 medlemmer. Der har vært utmerket fremgang såvel sportslig som økonomisk. Klubben blev krets-mester i klasse C for 1935 og spiller nu i B-klassen. Den rangerer som nr. 11 av kretsens 25 klubber! Der er vunnet mange verdifulle pokaler i kamp mot andre lag, og flere av medlemmene har opnådd premier i åpne turneringer.

Det er vel de færreste som aner at tennisklubben også har egen bridgeavdeling med mange dyktige spillere. I vinterhalvåret spilles der hver uke på Strand, og flere turneringer avholdes om året med optil 50 deltagere. Også på dette område har klubben forstått å hevde sig i konkurransen med andre lag, og har vunnet flere pokaler. Tennisklubben blev innmeldt i Norges Bridgeforbund i 1936, under navn av Blommenholm Tennisklubbs Bridgeavdeling, og deltok i Norgesmesterskapet.

Blommenholm Tennisklubb er ment som forening for alle Blommenholms beboere, store som små. Derfor er den årlige kontingent satt så lavt som til kr. 25.00 for senior og kr. 12.50 for junior (under 18 år). Når man hører at kontingenen i andre klubber er fra kr. 50.00 til kr. 100.00 pr. år, vil man skjonne at klubbens styre har et vanskelig arbeide med å få det økonomiske til å klaffe. Der har imidlertid stadig vært holdt inntektsgivende tilstelninger, hvilket sammen med en gjennemført økonomisk drift har bragt klubbens gjeld betraktelig ned.

De unge herrer i tennisklubbens styre fortjener honnør for sitt utrettelige og uegennyttige arbeide for å samle ungdommen til en sund og utviklende sport.

HUSKELISTE FOR VELSTYREMEDLEMMER

Utarbeidet av Oscar Skotvedt

Formannen

sammenkaller møtene. Disse bør holdes en bestemt dag hver måned og helst hver eneste måned, så at kontakten mellom styremedlemmene ikke tapes.

Det er heldig å ha en *bestemt* møtedag, f. eks. siste lørdag i måneden, så at styremedlemmene vet om møtene i forveien.

Formannen fører omhyggelig forhandlingsprotokoll. Alle temaer som er oppe, skal *protokolleres*, og det er formannens plikt å påse at så skjer. Enhver beslutning må selvsagt protokolleres.

Formannen må se noe etter i lokalpressen om alt som kan være av interesse for Vellet. Enhver beretning fra de andre vel-foreninger i Bærum må leses omhyggelig igjennem. Likeså alle beretninger fra formannskap og herredsstyre, og alt hvad der kan være av interesse for vårt Vel må klippes ut.

Formannen må likeledes noe overvåke salgene innen gårdsbruk nr. 9 (det gamle gårdsnummer for Blommenholm hovedgård) og gjøre Vellets kasserer opmerksom på de stedfunne salg.

Formannen må omhyggelig notere samtlige dødsfall som finner sted innen medlemene, da disse skal minnes på neste års generalforsamling.

Formannen skal sende krans til de avdøde medlemmers båre og påse at der sendes gratulasjoner, blomster etc. til medlemmer som feirer sølvbryllup etc. og andre mere høitidelige anledninger.

Formannen må mest mulig kjenne alle Vellets medlemmer og rett som det er gå over veiene og lyset.

Det er formannens plikt å overvåke at lyschefen, badehuskomité, havnechef, veichef og også kasserer gjør sine plikter.

Formannen anviser regninger til utbetaling ved kassereren.

Generalforsamlingen. Formannen må ha i erindring at der uttrykkelig står i lovene at generalforsamlingen skal kunngjøres i lokalpressen minst 14 dager før den finner sted.

Hvis ikke dette gjøres, kan der bli ubehageligheter, da generalforsamlingen i så tilfelle vil være ulovlig.

Kassereren.

Innen midten av mai hvert år utsendes kravkort over kontingensten.

Hvis denne så ikke er betalt innen 31. august, utsendes regning.

Der må konfereres med formannen om dem som ikke betaler, og der bør i rekommendert brev fastsettes en bestemt betalingsfrist. Disse brev bør underskrives såvel av formannen som av kassereren, og hvis også denne betalingsfrist overskrides, bør sådanne restanser sendes til rettslig inkasso.

Kassereren utbetaler *intet* uten efter konferanse og påtegning av formannen.

Kassereren sørger for, at medlemsfortegnelsen er i mønstergyldig orden. Han må ha sin opmerksomhet henvendt på notisene i lokalpressen om kjøp og salg av eiendommer for gård nr. 9.

Nye eiere av villaene bør straks tilskrives, ønskes velkommen til stedet og gjøres opmerksom på at de er tvungne medlemmer av Vellet.

Likeledes bør han stadig gi akt på å få leieboere til medlemmer.

Veichefen.

Under veichefen sorterer alt hvad der angår *Vellets veier, kloakker, stikkrenner, grøfter, søppelfyllingen på veien til badet, likeså sandstrøing om vinteren og sneplogkjøring.*

Minst én gang om måneden inspiserer veichefen samtlige veier og har herunder sin spesielle opmerksomhet henvendt på at stikkrennene er i orden og på grøftene.

Innen slutten av april hvert år sørger veichefen for at der av det samlede styre foretas veibefaring, hvor *alle veier* går omhyggelig gjennem. Der fastsettes da her det beløp som skal bevilges for det løpende år til veivedlikehold, hvor meget der skal innkjøpes av pukksten etc.

Veichefen underhandler med kommuneingeniøren om å få pukksten overlatt gratis — eller i allfall så billig som på noen måte mulig — og har alltid øye om ikke kommunen kan beveges til å overta det hele vedlikehold av den ene eller annen vei hvor der er gjennemgangstrafikk.

Utpå høsten anmodes A/S Blommenholm om å overlate sand fra

sandtaket ved Engervannet og likeledes om transport av denne til lagerplassen ved Blommenholm hovedgård.

Sandstrøing. Der må, før kulden inntrer, sorges for at tilstrekkelig sand er til stede for sandstrøing, og denne sand må tildekkes så den ikke fryser.

Så snart holken kommer, må der uopholdelig sorges for at der strøes sand. Undlatelse herav forårsaker alltid voldsom kritikk.

Sneplougkjøring. Veichefen må varsle når sneplougkjøring ønskes og sørge for at denne begynner svært tidlig om morgenen.

Lyschefen.

Lyschefen har opskrift med lysmannen.

Minst hver 14. dag bør lyschefen om aftenen ta sig en tur for å se om alle lamper er tendt.

Det påligger lyschefen å gjøre innkjøp av lampepærer og annet materiell.

I tilfelle reparasjoner er det lyschefen som skal gi ordre til Glommens Træsliberi.

Lyschefen må ha sin spesielle opmerksomhet henvendt på råtne stolper, så at der ikke inntrer noen katastrofe, hvis disse skulle falle om.

Lyschefen må endelig passe på å underrette Glommen hvis der innbyttes pærer av større lysstyrke enn tidligere. Dette står uttrykkelig i kontrakten med Glommen, og det kan bli ubehageligheter for Vellet, hvis dette ikke påsees.

Havnechefen

Det påhviler ham å anvise enhver villaeier *båtplass*.

Om våren skal der nedsettes staurer for akterfortøyninger. (Sådanne staurer pleier A/S Blommenholm å stille gratis til disposisjon.)

Likeledes er det havnechefen som har med båthuset å gjøre.

Han har å anvise villaeierne sin boks og å oppgi til kassereren hvem der leier bokser.

Likeledes skal han oppgi til kassereren hvilke leieboere som har båtfeste, da leieboerne skal betale avgift herfor.

Endelig må han om høsten notere hvem der om vinteren har båtoplag, og dette gjelder både for *villaeiere* og *leieboere*.

Badehus-komiteen

pleier å bestå av 2 styremedlemmer.

Der må etterat badehus-komiteen er valgt, meddeles A/S Blommenholm hvilke herrer der er medlemmer av komiteen, og der må innhentes approbasjon fra aksjeselskapet om tillatelse til å administrere badet for det løpende år.

Førstemann i badehuskomiteen utleverer vaktmesteren instruks, som omhyggelig fastsettes for hvert år under hensyntagen til de erfaringer som er gjort i det forløpne år.

På badehusdøren opslåes der badereglement med underretning om hvem der er badehuskomité for året.

Det påhviler badehuskomiteen å sørge for orden ved badet, at alt går pyntelig og sømmelig for sig og at der kontrolleres at bare de badeberettigede har adgang.

Byggmester Jacobsens «Gyldenpris».

Byggmester L. K. Jacobsen, Blommenholms lokalpoet.

VÅRT BLOMMENHOLM

Mel.: Rett som ørnen stiger.

Blommenholm er vakker,
fredelig og skjønn,
under li og bakker
ligger sletten grønn.

:|: Et idyllisk sted,
fylt av stille fred! :|:

Under bjerkens kroner
i den fagre lund
fuglesangen toner
glad hver morgenstund.

:|: Som i kirke stor
et usynlig kor! :|:

Mellem skogholt tette,
under åsens brem,
huser ligger spredte, —
lune, vakre hjem!

:|: dempet skogens sus,
synger om hvert hus! :|:

Brede fjorden blåner
langs den lave strand,
skog og jorder skråner
jevnt fra åsens rand.

:|: Bak oss i sin prakt
Kolsås står på vakt! :|:

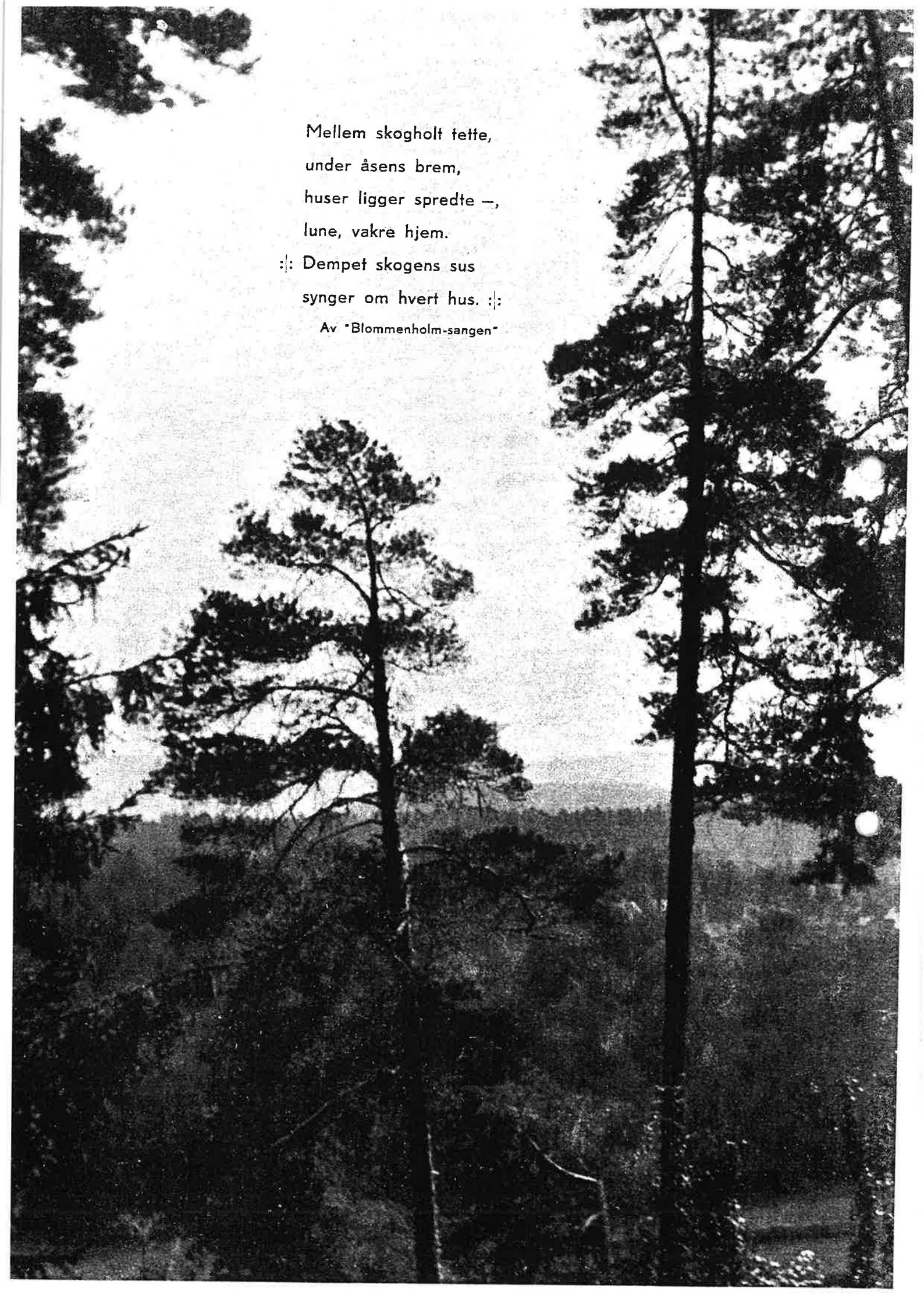
Øer ligger spredte
mellem blanke sund,
hvile for de trette
i en søndagsstund.

:|: Sommersol og vind
barker hånd og kind! :|:

La oss alle frede
om vårt vakre sted, —
alltid være rede
til å slå *den* ned,

:|: som vil ufred så
mellem stor' og små. :|:

Lkjac.

Mellem skogholt tette,
under åsens brem,
hus er ligger spredte —,
lune, vakre hjem.

::: Dempet skogens sus
synger om hvert hus. :::

Av "Blommenholm-sangen"